

Chiến hỏa

Contents

Chiến hỏa	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	8
4. Chương 04	11
5. Chương 05	15
6. Chương 06	18
7. Chương 07 (hết)	21

Chiến hỏa

Giới thiệu

Hỏa Đình Đình luôn tin tưởng một điều: Nếu một người đàn ông yêu một người phụ nữ, anh ta không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-en-hoa>

1. Chương 01

Chương 1

Mỗi người đều có một bí mật. Em biết không? Bí mật của tôi chính là em.

Trong cuộc đời mỗi người luôn có một bóng hình nào đó hiện hữu trong tim. Khi ở cạnh người ấy, bạn không cảm thấy quan trọng, sau khi xa nhau cũng chẳng mấy nhớ nhung.

Khi Lê Chiến gặp lại Hỏa Đình Đình sau bao năm xa cách, khi gương mặt quen thuộc luôn chôn sâu trong trí nhớ bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt, phản ứng đầu tiên của anh không phải kinh ngạc, cũng chẳng phải khó tin, mà là chất adrenalin đột nhiên tăng cao, hay còn gọi là... hưng phấn.

Lúc chiếc xe jeep mui trần quân dụng bao phủ lớp nguy trang chỉ cách doanh trại vài trăm mét, Lê Chiến vội vã với tay mò lấy ống nhòm từ ghế sau, rồi nhanh chóng ngồi lại ghế trước, anh chống một chân ngay cửa xe giữ thẳng bằng. Lê Chiến quan sát qua ống nhòm một lúc, khước miệng anh chậm rãi nhếch lên.

Tay Lê Chiến sờ soạng khắp túi quân phục, anh tìm thấy một điều thuốc nhãn nhúm. Tuy không có bật lửa nhưng anh vẫn hết sức hào hứng ngậm nó vào miệng.

Đội trưởng Nhan Trạch Tích ngồi bên cạnh lái xe cũng trông thấy những bóng hình cao gầy nổi bật giữa đám người to lớn cường tráng.

Nhan Trạch Tích liếc nhìn Lê Chiến, vẻ mặt anh ta thoáng ý cười châm chọc, “Mấy tháng trước, cấp trên có thông báo những nữ binh được tiến cử từ nhiều đơn vị khác nhau sẽ tham gia khóa huấn luyện vài tháng ở chỗ chúng ta.”

Lê Chiến cười nhạt, anh cắn điều thuốc kiềm nén nỗi xúc động vô bờ trong lòng, “Mấy con nhóc này thì làm được gì! Huấn luyện chưa được buổi nào thì đã gọi ba kêu mẹ, khóc lóc om sòm.”

Anh nói có vẻ hung dữ nhưng ngữ khí lại khác xa một trời một vực. Từ đầu đến cuối, ánh mắt anh đều dừng trên bóng dáng một người.

Nhan Trạch Tích và Lê Chiến là đồng đội nhiều năm, làm sao không biết anh đang giả vờ. Anh ta cố ý trêu đùa: “Hình như cậu rất có hứng thú với mấy cô nàng này?”

Lê Chiến trầm mặc, không trả lời. Anh nhả điều thuốc khỏi miệng, hai ngón tay mân mê nó thích thú. Anh lẽ lười liếm khước miệng, đôi tròng mắt đen ngòm lóe sáng vì nhớ lại một kỷ niệm “nào đó” đã trải qua cùng cô. Vẻ mặt anh lúc này hệt như con sói bị đói lâu năm.

“Mình rất thích làm một cô nào đó trong mấy cô nàng này òa khóc nức nở!”

Xe jeep vừa chạy vào doanh trại, còn chưa dừng hẳn thì Lê Chiến đã nhảy phốc khỏi xe, anh đi thẳng về một cô gái đang đứng quay lưng lại trong đám đông.

Bụi đất bám vào bánh xe bay mờ mịt khắp nơi. Nhan Trạch Tích tắt máy, bước xuống xe, anh ta đội mũ ngay ngắn, nói giọng ra lệnh, “Tập hợp!”

Giọng Nhan Trạch Tích không lớn, hoàn toàn không giống một câu mệnh lệnh. Quay xung quanh anh ta lúc này toàn là nữ binh, đương nhiên anh ta cũng muốn tỏ vẻ mình có sức hấp dẫn đàn ông. Nhưng Nhan Trạch Tích lại bị nỗi xúc động của người nào đó kéo về hiện thực, anh ta thu hồi ngay thần thái lơ đãng, tập hợp mọi người vào hàng. Mọi người đứng xếp hàng ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc, cảm giác nặng nề lan tỏa khắp không gian. Những nữ binh này không nhanh nhẹn như bộ đội đặc chủng, nhưng vẫn có thể tập hợp thành hàng ngũ trong tích tắc.

Cũng vào lúc này chỉ có mỗi Hỏa Đình Đình bị chặn lại.

Tựa hồ giữa hai người có tâm linh tương thông, Hỏa Đình Đình đột nhiên ngẩng đầu liền trông thấy một người đàn ông cao lớn đang bước về phía mình trong cát bụi mịt mù. Hỏa Đình Đình bèn nheo mắt tập trung nhìn gương mặt ngược sáng của anh ta. Người đó càng đến gần, môi cô càng mím chặt.

Dù Hỏa Đình Đình đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi hơi thở đàn ông đầy mùi xâm chiếm thâm căn cốt để xuất hiện chân thực trước mặt cô, cô lại thấy dây thần kinh của mình căng lên theo bước chân đến gần của anh.

Lê Chiến dừng lại khi chỉ còn cách Hỏa Đình Đình hai bước, anh nhìn lướt biểu cảm của cô, dò xét cô từ trên xuống dưới một lượt, rồi lại đảo mắt về mặt cô, anh cong miệng nói lời đầy ngụ ý: “Dựa theo vẻ mặt của em để đoán, anh dám chắc đã bảy năm trôi qua nhưng anh vẫn ‘ở sâu’ trong em, đúng không?”

Trái tim Hỏa Đình Đình rung mạnh một nhịp, tay cô thả xuôi bên hông bỗng nhiên cuộn chặt. Dưới cái nhìn đặc ý vẻ như hiểu thấu cô của Lê Chiến, Hỏa Đình Đình đưa mắt xuống bụng dưới nằm khuất sau quân trang của anh.

Vào lúc mắt chạm mắt lần nữa, cô không hề bất ngờ khi bắt gặp vẻ ham muốn cháy bỏng trong đồng tử của Lê Chiến. Anh muốn dùng ánh mắt để nói cô biết, anh vẫn nhớ như in trận đấu đang dở giữa anh và cô vào bảy năm trước.

Người đàn ông này luôn luôn như vậy. Anh chưa bao giờ che giấu ý đồ của bản thân.

Hỏa Đình Đình hất cằm đáp trả vẻ giễu cợt của anh, “Nếu quanh đây vắng vẻ không người, anh sẽ tụt quần ngay lập tức, chứng minh mình ‘cứng’ suốt bảy năm qua?”

Cô vừa buông hết câu, thì mấy tên lính của một đội đứng sau Lê Chiến thích thú huýt sáo ì xèo. Đội nữ binh ở xa hơn nên không hay biết chuyện bên này. Tiếng huýt sáo chói tai khiến mặt Hỏa Đình Đình nóng ran, cô bối rối không nói nên lời.

Nhan Trạch Tích khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn hai người bằng ánh mắt thích thú. Một lúc sau, anh ta mới lên tiếng giải vây giúp cô, “Hỏa Đình Đình.”

“Có!”

“Vào hàng!”

“Rõ!”

Hỏa Đình Đình không màng ngó ngang Lê Chiến, cô lách người bước qua anh, chạy nhanh vào hàng ngũ.

Những cô gái này đều là lính xuất sắc được tiến cử từ các đơn vị, lập nên một đội trình sát đặc biệt dưới trướng sư đoàn A, hay còn gọi là đại đội “Dao bén”. Đây cũng được xem là nơi có điều kiện tốt nhất nhất để tăng cường năng lực chiến đấu cho đội ngũ này.

Hôm doanh trại tiến hành lễ chào đón đơn giản với nhóm nữ binh này, Nhan Trạch Tích là đại đội trưởng cũng thay mặt cho cả đội “Dao bén” tham gia. Sau một lượt quét mắt, anh ta liền than vãn trong lòng. Bình thường anh ta đã quen nhìn một đám quan chức da dày thịt béo, bây giờ thấy mấy khuôn mặt nhỏ nhắn nũng nịu xuất hiện trong đội, anh ta thấy lạ lẫm vô cùng.

Con người Nhan Trạch Tích trông có vẻ ôn hòa nhưng phong thái của anh lại mạnh mẽ và kiên quyết. Anh ta hắng giọng, nói từ tốn, “Thật lòng thì tôi rất hoài nghi năng lực của các bạn có mặt ở chỗ này, nhưng đây cũng là nguyên nhân khiến cấp trên điều các bạn đến cho tôi huấn luyện. Bản thân tôi không muốn tiếp nhận mấy cô nàng yếu ớt vướng tay vướng chân, hy vọng các bạn nắm rõ điểm này.”

Lời nói của anh ta đậm mùi thành kiến. Tuy nhiên không chỉ có anh ta, mà còn tất cả đội viên trong “Dao bén” đều cho rằng phụ nữ không đáng tin, nhất là trên chiến trường. Và ở trong mắt và mặt của những nữ binh này đều lộ vẻ khinh thường khi bị nghi ngờ khả năng. Điều này khiến Nhan Trạch Tích khá hài lòng.

“Đáng tiếc phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân. Các bạn phải biết tôi không muốn thấy lính của mình là đồ bỏ đi, dù là nam hay nữ.”

Nhan Trạch Tích dừng một chút, chuyển mắt nhìn Lê Chiến đứng bên cạnh, “Phó đội trưởng Lê sẽ chịu trách nhiệm chính trong việc huấn luyện các bạn. Tôi mong mấy tháng sắp tới sẽ là kỷ niệm khó quên nhất trong cuộc đời các bạn.”

Nhan Trạch Tích vừa nói xong, ở dưới liền yên ắng đến khác thường. Lê Chiến đứng thẳng người như một pho tượng uy nghiêm, đôi mắt tinh anh lia khắp mặt các nữ binh, đến Hỏa Đình Đình, anh hơi khựng lại, khóe miệng cong lên.

“Các bạn phải nhớ ở đây khác hẳn những doanh trại khác, lúc nào cũng trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu 24/24. Nếu đã chọn tới đây, tôi mong các bạn hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt. ‘Dao bén’ không phân chia nam nữ, mọi người cùng ăn, cùng ngủ, cùng huấn luyện, cùng chảy máu đổ mồ hôi. Mặc kệ trước đây các bạn là binh lính hay sĩ quan, tôi đều sẽ dùng hết khả năng khiến các bạn phải thấy hối hận vì đã đến đây lãng phí thời gian của tôi. Đồng thời, các bạn phải ghi nhớ kỷ con người và tên của tôi...”

Lê Chiến tiến lên trước một bước, giẫm mạnh giày xuống mặt đất, bụi cát liền bay tung tóe.

“Lê Chiến!”

Không hiểu tại sao, lời của Lê Chiến như một tiên đoán hết sức đáng sợ, nhất là câu cuối cùng của anh, nó khiến Hỏa Đình Đình vô thức giật mình. Cô bắt đầu thấy hối hận! Cô linh cảm rằng người đàn ông trước mắt nhất định khiến ngày tháng sắp tới của cô sẽ cầu sống không được, cầu chết không xong. Anh sẽ trả thù cô vì ngày xưa ra đi mà không một lời từ biệt.

Tính ra thì Lê Chiến và Hỏa Đình Đình đã quen biết nhau hơn hai mươi năm.

Lê gia có người ba người con: Lê Nhiên, Lê Túc và Lê Chiến.

Đối với Hỏa Đình Đình mà nói, Lê Chiến có vai trò rất quan trọng trong cuộc đời cô... anh và cô là kẻ thù không đội trời chung, đối nghịch nhau như nước với lửa.

Quan hệ giữa hai người cũng giống như cái tên sự nức mùi chiến tranh “Chiến” “Hỏa” của họ.

Ngày đó, Lê Chiến ở đại viện quân khu một, Hỏa Đình Đình ở đại viện quân khu hai. Lê Chiến, người cũng như tên. Anh là một người khi không vui chỉ biết đi đánh nhau, cậy tính tình nóng nảy, quả đấm lợi hại xưng hùng xưng bá khắp khu. Mọi người sống trong khu không ai không biết tiếng Lê Chiến.

Dĩ nhiên tất cả đều là tiếng xấu!

Anh và Hỏa Đình Đình biết nhau từ lúc bé. Hai người quen biết rất đơn giản. Cả hai chỉ vì mấy đứa trẻ trong hai đại viện thường tranh giành quyền sở hữu cây lựu nên hay đánh nhau phân thắng thua. Hỏa Đình Đình thân là “nữ hoàng” của đám trẻ đại viện quân khu hai nên phải ra mặt tranh luận với Lê Chiến ở đại viện quân khu một.

Lê Chiến là một cậu bé kiêu căng ngạo mạn, còn Hỏa Đình Đình là một cô bé thất hai bím tóc xinh xắn. Chính hai bím tóc này khiến cậu bé Lê Chiến khinh thường cô bé Hỏa Đình Đình vô cùng. Nhưng cũng vì anh quá coi thường Hỏa Đình Đình, mà đã bị cô hại mất hết mặt mũi với những đứa trẻ trong hai đại viện.

Đừng thấy Hỏa Đình Đình vừa nhỏ vừa gầy mà không làm được chuyện gì, thật ra khi cô ra tay đánh đấm cũng chẳng thua kém người nào. Lê Chiến lơ là, không đề phòng nên bị cô đá ngã khỏi gò đá, càng trùng hợp là khuôn mặt anh đập thẳng xuống mặt đất, suýt gãy răng cửa, máu tứa ướt miệng. Mấy đứa trẻ trông thấy ôm bụng cười hả hê. Đến khi anh nổi giận đứng dậy, mấy đứa trẻ đang cười phá lên ấy đều im bật, hốt hơ hốt hải giải tán. Hỏa Đình Đình cũng giật thót tim nhìn máu thấm ướt áo và mặt mũi anh. Cô vội vàng giơ tay lau máu chảy trên miệng Lê Chiến. Nhưng chỉ tiếc cô càng lau, máu chảy càng nhiều, cô cố gắng thế nào cũng không cầm được máu. Hỏa Đình Đình sợ hãi, rơm rớm nước mắt.

Lê Chiến vốn nhức nhối vô cùng, lại bị cô xoa tới xoa lui làm rách vết thương, anh đau đến nỗi đom đóm mắt.

Con nhóc chết tiệt này rõ ràng cố ý! Lê Chiến vừa túm bím tóc của cô, vừa quẹt vết máu trên miệng. Anh trừng mắt giận dữ nhìn cô, “Nhóc con, mày tên gì?”

Hỏa Đình Đình rụt cổ. Tóc cô đang bị anh nắm chặt nên cô không thể chạy trốn. Cuối cùng cô đành bướng bỉnh nghển cổ vỗ ngực, nói tên mình: “Hỏa Đình Đình!”

Lê Chiến hừ lạnh, anh bật cười thành tiếng, “Anh nhớ tên mày rồi nhóc con!”

2. Chương 02

Chương 2

Một quãng thời gian dài sau đó, Lê Chiến không ngừng gây sự với Hỏa Đình Đình để rửa hận. Chuyện anh chặn đường đi học của Hỏa Đình Đình xảy ra như cơm bữa. Anh thường cướp hộp cơm của cô, quăng sập lên người cô, vứt cặp của cô xuống cống, thậm chí còn xé vở bài tập, cầm bật lửa hơ bím tóc của cô...

Hỏa Đình Đình cũng không chịu thua. Cô luôn dũng cảm chống lại Lệ Chiến xấu xa ngang ngược.

Hai người cứ đấu đá như vậy từ tấm bé cho đến lớn lên sau này. Mối thù giữa họ càng lúc càng sâu đậm. Cả hai còn thường diễn cảnh hai kẻ thù không đội trời chung, giận tím tái mặt mày khi gặp nhau.

Cuộc tranh chấp của mấy đứa trẻ ở hai đại viện thay đổi theo thời gian. Cuối cùng biến thành cuộc chiến giữa Lệ Chiến và Hỏa Đình Đình. Dần dần, mọi người không còn quan tâm ai khơi mào chuyện tranh giành cây lựu vô tội kia, mà dồn hết chú ý vào Lệ Chiến và Hỏa Đình Đình. Mọi chuyện không chỉ dừng ở đó, có đứa trẻ còn to gan lén mở cá cược xem Lệ Chiến và Hỏa Đình Đình ai đầu hàng trước, ai là người giành chiến thắng sau cùng.

Tuy Lệ Chiến nổi tiếng xấu xa, nhưng nhân duyên giữa anh và phái nữ khá tốt. Nhất là sau khi trưởng thành, bên cạnh anh không hề thiếu những bóng hồng đẹp vừa vừa cho đến đẹp ngất ngây. Việc này khiến Hỏa Đình Đình hết sức thắc mắc. Tại sao mấy cô nàng đó lại thích một người thô lỗ, ngang ngược và thiếu giáo dục như Lệ Chiến được nhỉ?

Nhưng cũng nhờ mấy cô nàng này, mà Hỏa Đình Đình có được vài ngày yên ổn hiếm hoi.

Tuy cô không biết Lệ Chiến hấp dẫn chỗ nào, nhưng cô không thể chấp nhận kiểu mấy cô nàng cứ thay phiên nhau lao vào anh. Ví dụ như Mộc Văn ở chung đại viện với Hỏa Đình Đình. Cô và Mộc Văn không thân thiết, nhưng ba cả hai đều là lính của thủ trưởng Lệ.

Khác với Hỏa Đình Đình, Mộc Văn là một cô gái yếu điệu, gương mặt cô ta trắng nõn, chỉ nhỏ bằng một bàn tay, giọng nói ngọt ngào dịu dàng hết như con người cô ta. Một Lệ Chiến mạnh mẽ sánh vai bên một Mộc Văn thùy mị nom xứng đôi vô cùng. Đến Hỏa Đình Đình còn thấy sợ một phần tử bạo lực nào đó sẽ bất cẩn làm hỏng hình ảnh hài hòa của cặp đôi này.

Thoạt đầu, cô rất thích những ngày thanh bình, không có Lệ Chiến, nhưng thời gian trôi qua, cô lại cảm thấy cuộc sống thuận buồm xuôi gió quá mức nhạt nhẽo. Thậm chí Hỏa Đình Đình còn chờ mong Lệ Chiến bất ngờ xuất hiện trước mặt cô. Bạn thân Đường Tâm bảo cô khác người, không ngờ cô lại coi cuộc sống bị Lệ Chiến quấy rối thành thói quen.

Hỏa Đình Đình cũng cảm thấy buồn cười, nhưng tâm trạng của cô sa sút hẳn. Nhất là khi cô thấy Lệ Chiến thường xuyên đi chung với Mộc Văn, cô càng buồn rầu. Cô hay nghe mọi người xung quanh đồn, tuy Lệ Chiến đào hoa, nhưng anh thích Mộc Văn nhất, đối xử với cô ta rất đặc biệt, đặc biệt đến mức chăm chút từng li từng tí. Mỗi lần anh ở ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt xong, đều sẽ quay về với Mộc Văn.

Mộc Văn và Lệ Chiến, đúng là người đẹp và quái vật!

Việc cô hay nhắc tới “người đẹp và quái vật” khiến Đường Tâm cảm thấy phiền vô cùng, “Hay cậu cũng tìm bạn trai yêu đương? Cậu không thể lãng phí tuổi xuân tươi đẹp của mình với một tên lưu manh như Lệ Chiến. Cậu nhìn người ta ngày nào cũng ôm ôm ấp ấp, vui vẻ bên nhau, rồi ngó mình xem, cứ như bà thím bị chồng ruồng rẫy! Cậu đâu phải thiếu người theo đuổi, chẳng lẽ không ai vừa mắt cậu ư? Cậu coi Mục Nam được không? Mình thấy anh ta cũng được.”

Chính vì những lời này của Đường Tâm, mà Hỏa Đình Đình đã mau chóng chọn Mục Nam làm bạn trai.

Người duy nhất phản đối Hỏa Đình Đình có bạn trai lại là Lệ Chiến! Tất nhiên cô sẽ không vì anh phản đối mà chia tay Mục Nam. Ngược lại, cô càng tỏ vẻ khăng khít với Mục Nam hơn. Lệ Chiến thường xuyên đối chiêu chia rẽ bọn họ, nhưng tất cả đều vô dụng.

Có lần Lệ Chiến nói, “Mục Nam bị mù hay uống nhầm thuốc? Tôi thấy thằng đó chỉ đùa giỡn em thôi. Một thằng bán nam bán nữ mà thích một con nhỏ giống hệt đàn ông như em? Hỏa Đình Đình, sao em không lấy nước tiểu soi mặt mình đi, hay em đang lấy ‘cái đàn bà’ của Mục Nam bù đắp qua mình?”

“Lệ Chiến! Anh không nói năng độc địa thì chết ư?” Hỏa Đình Đình tức sôi máu, đuổi đánh Lệ Chiến.

Bởi vì Lệ Chiến liên tục chống đối cô và Mục Nam quen nhau, nên Hỏa Đình Đình cũng tỏ ra “chung thủy” với mối tình này hơn bao giờ hết. Điều này càng thổi bùng ngọn lửa nóng giận cháy hừng hực trong Lệ Chiến.

Ngày sinh nhật Mục Nam, anh ta mời bạn bè đến chơi. Chẳng biết Lê Chiến nghe tin từ đâu, anh bèn dẫn theo một nhóm bạn xấu nhào tới tiệc sinh nhật Mục Nam. Lê Chiến công khai ôm Hỏa Đình Đình, nói giọng lưu manh, “Mày ngon lắm, dám đụng đến người phụ nữ của tao?”

Tim Hỏa Đình Đình đập mạnh. Một cảm giác vui sướng pha lẫn ngọt ngào khó diễn tả dấy lên trong lòng cô.

Mục Nam cũng là người cao ngạo, anh ta nào để tâm Lê Chiến lỗ mãng, cất giọng xem thường, “Người phụ nữ của anh?”

“Đúng đấy!” Lê Chiến bật cười, “Tuy con nhóc này không đẹp, tính tình không tốt, ngực lại nhỏ, nhưng tao đã trông nom nó từ bé, đóng tên Lê Chiến của tao lên nó làm dấu. Con nhóc này là đồ của tao!”

Phụt!

Cảm giác lâng lâng của Hỏa Đình Đình vụt tắt, cô bực bội xô Lê Chiến ra, “Ai là đồ của anh? Anh nói năng không thấy ngượng mồm ư?”

Lê Chiến nháy mắt với cô, rồi anh lại nhìn Mục Nam, “Mày thích con nhóc này?”

“Anh thấy sao?”

“Được, vậy lựa ngày đi, tao đánh với mày một trận. Nếu mày thua, mày phải tránh xa con nhóc này ra.” Lê Chiến dựng đứng cổ áo sơ mi, xắn tay áo vẽ như nếu Mục Nam chờ không nổi, thì đánh luôn bây giờ cũng được. Tuổi thiếu niên bốc đồng thường thích dùng cách bạo lực này giải quyết vấn đề, nhất là Lê Chiến.

Mục Nam cười cười, “Nếu tôi thắng thì sao?”

Mục Nam liêu lĩnh khiến Lê Chiến phì cười, “Vậy mày chết xa ra cho tao.”

Trông dáng vẻ hùng hổ của Lê Chiến, Hỏa Đình Đình tức giận cực kỳ, cô đẩy anh ra ngoài. Trước khi Hỏa Đình Đình kịp trút giận lên mình, Lê Chiến đã cướp lời cô, “Chia tay ngay với thằng đó. Em không được ở gần nó!”

“Anh nghĩ mình là ai mà bắt tôi làm vậy?”

“Anh đây chướng mắt, không thích thấy em đi với nó!”

Thái độ trịch thượng của Lê Chiến làm Hỏa Đình Đình càng tức tối, “Anh coi mình là ai? Anh đã có Mộc Văn, anh quan tâm tôi quen ai làm gì?”

Lời nói của Hỏa Đình Đình đậm mùi gan tị. Lê Chiến sờ cằm, nhìn cô bằng ánh mắt thích thú, “Hóa ra em ghen, nên tìm đại một thằng trả thù tôi?”

“Tôi khinh! Đời này hết con trai rồi ư? Anh tưởng tôi thích anh?” Hỏa Đình Đình vừa thốt hết câu ra khỏi miệng, cả hai đều sững sốt. Tựa hồ phụ họa thêm những lời này, lòng Hỏa Đình Đình cũng lan tràn một cảm giác vừa chua xót vừa khó chịu khác thường.

“Người tôi thích là Mục Nam!” Hỏa Đình Đình không cho Lê Chiến cơ hội chọc ghẹo mình, cô then quá thành giận dấm đá anh túi bụi.

Lê Chiến bỗng trở nên khác hẳn ngày thường. Anh không né tránh, để mặc cô dấm đá mình đến mệt mới thôi. Anh cúi thấp người, ghé vào tai cô uy hiếp, “Ngày nào còn tôi ở đây, nếu để tôi nhìn thấy bất kỳ thằng nào chán sống tới tìm em, thì trừ khi tôi đồng ý, còn không em sẽ làm gái trinh đến hết đời!”

Hỏa Đình Đình cười khinh thường, “Anh đẹp đi. Anh thử đụng Mục Nam một chút tôi xem!”

“Em nghĩ tôi dám không?” Lê Chiến ghì đầu cô, ánh mắt anh vừa lạnh lùng vừa nghiêm nghị.

Dám!

Lê Chiến đương nhiên dám! Hơn nữa, anh không chỉ dám đụng Mục Nam “một chút”.

Khi Hỏa Đình Đình nhận được tin chạy đến, cô trông thấy hai bên có khoảng mười người đang hùng hổ đánh nhau, mà đánh hăng nhất là Lê Chiến và Mục Nam.

Hỏa Đình Đình căng thẳng, vội vã ngăn cản. Nhưng cô chỉ nhận được một câu “Tránh ra!” từ Mục Nam, còn Lê Chiến thì càng đánh càng hăng, không màng ngó ngang đến cô. Hỏa Đình Đình sốt ruột, lượm một cục gạch từ đồng gạch bên cạnh ném đại vào hai người. Lê Chiến và Mục Nam nghiêng đầu nhìn cô một cái, tiếp tục đánh nhau.

Trận quây ầm ĩ đó lọt đến tai cảnh sát. Đám người tham gia đánh nhau đều bị giải về đồn, Hỏa Đình Đình cũng là một trong số đó. Cô những tưởng Lê Chiến là thủ phạm chính sẽ bị giam giữ nhiều ngày, nhưng nào ngờ tối đó có một người đàn ông xuất hiện, nói gì đó với cảnh sát phụ trách vụ án. Đợi đến khi cảnh sát nhận xong một cuộc điện thoại, thái độ liền thay đổi ba trăm sáu mươi độ, cảnh sát lập tức tươi cười rạng rỡ thả Lê Chiến, còn suýt khúm núm nhận lỗi với anh. Có điều đám Mục Nam vẫn bị nhốt tiếp trong phòng giam tối om.

Hỏa Đình Đình biết người đàn ông này. Ông ta là cấp dưới của thủ trưởng Lê. Ba của Mục Nam cũng là quan chức, nhưng núi cao còn có núi cao hơn. Lê Chiến hơn hẳn Mục Nam khoản quen biết, cậy quyền cậy thế.

Cấp dưới của thủ trưởng Lê không chỉ tới đón “thái tử”, mà còn bảo lãnh cho Hỏa Đình Đình. Cô ghét nhất kiểu sống ý thể hiếp người, nên ngoan cố không chịu về. Hỏa Đình Đình không đi, Lê Chiến vô cùng tức giận, “Em mau về cho tôi, ở đây chơi vui lắm ư? Hay em muốn bị nhốt chung với thằng họ Mục kia?”

“Ừ, tôi muốn bị nhốt chung với Mục Nam. Tôi là bạn gái anh ấy, hoạn nạn phải có nhau!”

Lê Chiến nghiêng rằng giận dữ, anh chỉ muốn xé xác Mục Nam ngay tức khắc. Cô cảm nhận rõ ràng sự nhẫn tâm tỏa ra từ Lê Chiến. Hỏa Đình Đình thấy anh đi vào phòng tạm giam lần nữa, cô giật thót tim, lật đật gọi với theo.

“Lê Chiến! Nếu anh lại gặp Mục Nam, cả đời tôi không bao giờ để ý tới anh! Tôi nói thật! Tôi nói thật đấy!”

Lê Chiến khựng người, anh xoay người nhìn cô chằm chằm vẻ như cân nhắc.

Một lúc sau, Lê Chiến nói với người đàn ông đến đón mình, “Chú Trương, chú về trước đi.” Lê Chiến trở về chỗ ngồi lạnh như băng trong phòng tạm giam ban này.

Chú Trương lúng túng, cố gắng khuyên nhủ Lê Chiến, “Nhưng mà...”

“Cháu sẽ giải thích với ba. Chú cứ về trước đi.”

Chú Trương lắc đầu, nở nụ cười đầy ý vị với Hỏa Đình Đình, làm theo lời Lê Chiến.

Nụ cười đó khiến gương mặt Hỏa Đình Đình bất giác nóng bừng. Lời nhắc nhở của cô luôn vô dụng với Lê Chiến. Vừa rồi cô cũng không nghĩ nó có tác dụng với anh, thế nhưng anh lại nghe lời cô.

Lê Chiến liếc Hỏa Đình Đình - một cô gái dù bị thương vẫn cố chấp bảo vệ Mục Nam, anh nói khẽ, “Đừng thấy anh đây làm vậy mà hả hê. Đầu óc con nhóc này có vấn đề, từ nhỏ bị anh đây chơi hỏng rồi.”

Cuối cùng họ cũng được thả ra ngoài, nhưng Mục Nam bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Dĩ nhiên Hỏa Đình Đình biết việc này liên quan tới Lê Chiến, cô bèn tìm anh tranh luận. Lê Chiến không chịu gặp cô, anh hành hạ cô phơi nắng suốt mấy ngày liền, mới lộ mặt ra nói chuyện.

Vết thương trên mặt Lê Chiến đã lành lặn phần nào, nên nhìn anh tươi tỉnh hẳn lên. Hỏa Đình Đình nghĩ bụng, đúng là đồ xấu thường sống dai. Cô đè nén cơn giận, cất giọng nhàn nhạt, “Không mất tay cũng chẳng cụt chân, ‘trọng thương’ ở chỗ nào? Người bị trọng thương là Mục Nam mới đúng! Anh đánh anh ấy gãy hai xương sườn, muốn truy cứu phải là anh ấy, chứ không phải loại người dựa hơi ba mình, gặp ai cũng cấn như anh?”

Sau khi thờ ơ nghe cô quở trách, Lê Chiến không nói tiếng nào, đóng sập cửa tức khắc. Hỏa Đình Đình lật đật chặn lại, cô nổi cáu, “Anh muốn làm gì?”

Lê Chiến giả vờ suy tư, “Dám thách thằng đó nữa không?”

“Tại sao tôi không dám?”

“Vậy nó sẽ ngồi tù!” Lệ Chiến nhún vai, đóng sầm cửa lại.

3. Chương 03

Chương 3

Không ngờ lần này Lệ Chiến đùa thật. Hỏa Đình Đình hết cách, đành đến mách với thủ trưởng Lệ chuyện Mục Nam. Nhờ thế mà mọi chuyện trở nên êm đẹp, đầu lại vào đấy.

Thế nhưng quan hệ của Mục Nam và Hỏa Đình Đình cũng kết thúc. Anh ta đề nghị chia tay với cô. Càng bi kịch hơn là từ sau vết xe đổ Mục Nam, không còn ai dám theo đuổi Hỏa Đình Đình hay đồng ý để cô theo đuổi. Chọn lựa qua lại với cô chẳng khác nào dây vào đại ca Chiến ngang ngược hiểu thẳng.

Mọi việc đều diễn ra đúng như lời nói của Lệ Chiến: Trừ khi anh đồng ý, nếu không cô sẽ cô đơn hết đời.

Để trả thù Lệ Chiến, Hỏa Đình Đình cũng phá hoại chuyện tốt của anh, khiến mối tình nào của anh cũng ngắn ngủi vô cùng. Mãi về sau, chẳng cô gái nào chịu làm người yêu của anh, hay cùng lắm chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Lệ Chiến buồn bực vô cùng. Mãi đến một hôm anh cũng biết được nguyên nhân tại sao bị con gái từ chối... đó là vì anh quá lãng nhãng, quan hệ tình dục bữa bãi nên xui xẻo bị lây bệnh kín, chữa mãi không khỏi. Đến cả sổ khám bệnh cũng có, thật đến mức anh suýt tin...

Ông Lệ biết việc này, bèn tìm con trai mình tâm sự riêng. Ông khuyên anh đừng nản lòng, cố gắng phối hợp điều trị, đồng thời phải giữ chừng mực trong sinh hoạt cá nhân.

Lệ Chiến điều đứng, chẳng biết giải thích thế nào. Không cần suy nghĩ, cũng biết ai đồn thổi chuyện này. Anh hận không thể bóp Hỏa Đình Đình bịa đặt sinh sự chết ngay tức khắc.

Hỏa Đình Đình nhất quyết không khoan nhượng cái ác. Cô có chết cũng không giải bày sáng tỏ giúp anh. Hỏa Đình Đình nói, “Có qua có lại mới toại lòng nhau. Tại anh mà đàn ông của tôi chạy hết, giờ coi như bù lại. Đáng đời anh! Anh tự sướng bằng tay phải cho đến hết đi!”

Lệ Chiến giận dữ, anh bật cười, thô lỗ phun nước bọt, “Giỏi lắm! Hỏa Đình Đình, chính em gấp rút ép tôi ăn em nhé!”

“Chẳng phải anh nói tôi không phải con gái à? Khẩu vị của anh thật đặc biệt!” Hỏa Đình Đình lạnh lùng châm biếm. Từ nhỏ, cô đã bị Lệ Chiến nói không giống con gái. Tuổi dậy thì ngực cô lại phát triển không tốt mấy, nó còn nhỏ hơn của đàn ông. Nói chung nhìn cô không có điểm nào giống con gái. Kiểu nói năng này Hỏa Đình Đình nghe từ nhỏ đến lớn, riết rồi cũng quen.

“Tôi nói sai?” Lệ Chiến nhìn cô, “Nếu nói em là con gái thì em không có ngực; nói em là con trai thì không có cái đồ để chơi. Kiểu em mà ra ngoài thì không biết nên vào nhà vệ sinh nam hay nữ ấy chứ! Đáng thương quá, kiểu như em sau này làm sao lập gia đình?”

Hỏa Đình Đình bị đâm trúng chỗ đau. Ngực nhỏ là điều cô để tâm nhất. Cô không biết tại sao mình lại dậy thì muộn hơn bạn bè đồng trang lứa. Khi các bạn đã bắt đầu mặc áo ngực thì cô vẫn còn phẳng lì... Lệ Chiến cười nhạo cô là con trai trong đám con gái, con gái trong đám con trai.

“Đúng rồi! Tôi chỉ thế này thôi, làm sao được như Mộc Văn của anh. Anh coi cô ấy như nữ thần, đụng một chút cũng không dám!”

Mặt Lệ Chiến lộ vẻ kỳ dị, anh cười xấu xa, “Đúng đấy, tôi không dám đụng đến Mộc Văn, vậy nên tôi buộc phải dùng tạm em.”

Miệng mồm Lệ Chiến độc địa, nhưng anh chưa bao giờ nói xấu một câu nào về Mộc Văn, càng không nhắc đến Mộc Văn với người khác. Có một lần khi tan học, Hỏa Đình Đình vô tình nghe đám nam sinh kháo nhau bấp chân của Mộc Văn hơi to, thế là bị Lệ Chiến “chiêu đãi” một bữa đấm đá ra trò.

Cô ngửa đầu sầm soi Lê Chiến. Cô chẳng tìm thấy ưu điểm nào của anh, nhưng anh luôn cố gắng che chở Mộc Văn. Anh chưa từng công khai tình cảm của mình dành cho Mộc Văn, nhưng hành động của anh đã nói lên tất cả. Cô tin những điều đó là sự thật. Hỏa Đình Đình cảm thấy chua xót, cô nổi giận, “Lê Chiến, anh là đồ xấu xa!”

Lê Chiến nở nụ cười, “Tôi xấu hay không xấu, chờ có dịp là biết ngay!”

“Cuốn xéo!”

“Em không chịu cũng chẳng sao. Dù gì...” Lê Chiến cười dâm dăng, “Tôi vẫn luôn giữ kỷ hình của em. Không nhìn mặt, không nhìn ngực cũng miễn cưỡng chấp nhận.”

“...” Hỏa Đình Đình dừng chân, cô xoay đầu tròn mắt nhìn anh, “Anh có thể trơ tráo thêm nữa không?”

“Sở trường của anh là trơ tráo, anh sẽ không khiến cô em thất vọng.”

Lê Chiến hoàn toàn thắng Hỏa Đình Đình. Trước khi đi anh còn tặng cô một nụ hôn gió.

Hỏa Đình Đình khóc lóc kể lể với Đường Tâm, lại bị Đường Tâm trêu chọc, “Hai người cậu đúng là một núi không thể có hai hổ.” Đường Tâm cười tít mắt, “Trừ khi đó là một con hổ đực và một con hổ cái.”

Đương nhiên Hỏa Đình Đình hiểu ý Đường Tâm. Cô bủ môi chán ghét, lại nghe Đường Tâm nói, “Sao cậu không nghĩ Lê Chiến làm vậy là thích cậu. Trong đại viện mình nhiều con gái, tại sao anh ta chỉ chọc mỗi cậu? Tại sao lần đó anh ta lại chịu bị giam ở đồn cảnh sát cả đêm? Anh ta và Mộc Nam không thù không oán, tại sao phải gây chuyện với Mộc Nam? Tại sao anh ta chia rẽ cậu và Mộc Nam? Hay tại sao anh ta không cho người khác theo đuổi cậu? Cậu không nghĩ tới lý do ư?”

“Anh ta chia rẽ mình và Mộc Nam chẳng phải do anh ta thiếu đạo đức ư?” Hỏa Đình Đình cất giọng khó tin, “Anh ta thích Mộc Văn cơ mà.”

“Mình công nhận anh ta thiếu đạo đức, nhưng cậu không nên nghe tin đồn. Muốn biết phải hỏi thẳng anh ta.” Đường Tâm rất thân thiết với con lớn Lê Nhiên của Lê gia, nên cô biết nhiều chuyện mà người ngoài không biết.

Hỏa Đình Đình muốn moi thêm tin thì Đường Tâm lại bịt kín miệng, không tiết lộ với cô.

Lê Chiến thích cô?

Tuy Hỏa Đình Đình không tin nhưng kể từ khi nghe Đường Tâm nói, mỗi lần Hỏa Đình Đình gặp Lê Chiến lại thấy mất tự nhiên. Thậm chí có lần khi thấy Lê Chiến nhìn cô từ xa, trống ngực cô cũng đập rộn ràng. Đường Tâm bảo cô chột dạ, Hỏa Đình Đình khó hiểu, “Mình chột dạ cái gì? Mình đâu thích anh ta.”

Đường Tâm nhướn mày nhưng chỉ cười cười, không nói tiếng nào. Nụ cười này của Đường Tâm làm Hỏa Đình Đình nhớ cấp dưới của thủ trưởng Lê cũng từng cười như vậy với cô. Cô bất giác lúng túng vô cùng.

Trước đây, Lê Chiến luôn chia Hỏa Đình Đình thành một loại riêng biệt. Anh không coi cô là con trai, cũng chẳng coi cô là con gái.

Cho đến mùa hè cô gần lên cấp ba, Lê Chiến mới thật sự thay đổi cách nhìn về cô.

Thành tích học tập của Hỏa Đình Đình khá tốt nhưng cô học không đều các môn. Vì thế chuyện điểm thấp là điều không thể tránh khỏi. Cô thường dựa vào các môn sở trường để kéo lại điểm trung bình của mình. Khi bà Hỏa kể cho bà Lê nghe, bà Lê đã đề nghị Lê Túc dạy kèm cô trong kỳ nghỉ hè.

Bà Hỏa đương nhiên vui mừng, mặc kệ con mình không thích cũng ép đến Lê gia học thêm. Mỗi ngày, cô đều phải học ít nhất bốn tiếng.

Hỏa Đình Đình sợ mẹ nên không dám tranh cãi. Chiều nào cô cũng đến tìm Lê Túc học thêm. Tuy cô với Lê Chiến như nước với lửa nhưng chuyện học hành rất quan trọng, mặc kệ Lê Chiến chọc ghẹo thế nào, cô cũng nhẫn nhịn, không đáp trả. May là có Lê Túc ở bên trông chừng, Lê Chiến cũng không dám làm gì quá đáng.

Cứ như vậy, nửa mùa hè êm đềm lại trôi qua.

Mỗi ngày, cô đều đến Lệ gia học thêm. Lệ Chiến ngủ đến trưa mới dậy, nghe loáng thoáng tiếng Hỏa Đình Đình đọc tiếng anh, anh bèn nhào người ra khỏi phòng nhìn cô chăm chú học bên dưới.

Lệ Chiến cười cười, con nhóc này phát âm không chuẩn nhưng giọng nói rất dễ nghe.

Vào một buổi chiều, Hỏa Đình Đình một tay vác cặp một tay cầm kem đến Lệ gia học thêm. Học được phân nửa thì có một cô gái hẹn Lệ Túc ra ngoài. Trước khi đi, anh giao bài tập cho Hỏa Đình Đình, “Ba mẹ em đi vắng nên lát em ăn tối ở nhà anh. Em phải giải hết đề trước khi anh về, tối anh sẽ kiểm tra.”

Hỏa Đình Đình ngậm miệng, một mình đáng thương ở lại làm bài tập. Mỗi khi thế này, cô lại ước mình được như Đường Tâm có Lệ Nhiên giúp đỡ. Dù Lệ Nhiên không ở cạnh thì Lệ Túc cũng tự động làm giúp Đường Tâm.

Buổi chiều nóng oi ả, ăn bao nhiêu kem cũng không đã. Hỏa Đình Đình lười biếng nằm xuống ghế sofa, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lệ Chiến dẫn theo vài người bạn về nhà, chuẩn bị ở chơi qua đêm. Nhưng vừa vào cửa thì anh và cả đám bạn theo sau đều nghệt mặt ra nhìn.

Trên ghế sofa nhà anh là một cô gái đang ngủ có mặc quần áo đang hoang nhưng cảnh xuân vẫn lộ hết ra ngoài. Lúc này, chiếc váy dài đến gối tóc lên tận đỉnh, để lộ quần lót màu hồng nhạt có hình con thỏ đáng yêu. Đôi chân dài trắng muốt đập thẳng vào mắt mọi người. Vạt áo thun cũng vén đến vòng eo nhỏ nhắn. Có thể vì áo quá rộng nên cổ áo cũng tụt xuống vai, lộ ra dây áo lót cùng màu quần lót, thu hút ánh mắt của người đối diện.

Bất ngờ được lợi khiến mọi người cười xấu xa, họ nghiêng đầu nhìn Lệ Chiến, nói nhỏ, “Ày Lệ Chiến, chẳng phải Hỏa Đình Đình ghét cậu ư? Tại sao lại ngủ thế này ở nhà cậu? Là do con bé bắt cần hay hai người lên lút qua lại đây?”

“Nói không chừng con bé này có ý với Lệ Chiến. Ha ha...” Mọi người thì thầm với nhau.

Ai cũng muốn đến gần thưởng thức cảnh xuân, nhưng từ Lệ Chiến toát lên sát khí, không ai dám xâm phạm.

Lệ Chiến đút hai tay vào túi quần, bước đến gần ghế sofa, anh lướt nhìn cô rồi gật đầu, “Ừ, không chừng con nhóc này có ý với mình, cố tình lấy sắc dụ mình.”

Nói hết câu, anh lại phá lên cười ngả ngón với đám bạn. Cười cười nhưng anh vẫn không quên khom người kéo váy xuống giúp cô.

Lệ Chiến vốn định gọi cô dậy nhưng nhìn đến gương mặt Hỏa Đình Đình, anh bỗng đổi ý, đẩy mắt lóe lên ý xấu. Anh bỗng cô lên, nhìn đám bạn bằng ánh mắt mờ ám, “Mấy cậu chơi trước đi, mình bận làm cái này.”

Lệ Chiến xoay người, bỗng cô đến giường của mình. Anh rút di động chụp cô ở đủ góc nhìn, sau đó lại ngồi trên giường ngắm nghía hình chụp, rồi quan sát cô từ trên xuống dưới.

Con nhóc xấu xa, có mấy tấm hình này rồi, coi em còn dám kiêu ngạo với tôi không.

Lệ Chiến hưng phấn tưởng tượng cảnh Hỏa Đình Đình khóc sụt sùi, anh vừa khoái chí vừa mắng thầm, Tại sao anh không để ý nhỉ? Cô đã trưởng thành thật rồi. Chân cô dài, eo cô nhỏ, bộ ngực đáng thương của cô cũng to lên. Lệ Chiến dừng mắt trên bờ vai mịn màng và vòng eo nhỏ nhắn trắng ngần của cô, nhìn nhìn lại thấy cổ họng mình khô khốc, tay chân ngứa ngáy.

Không biết tại sao Hỏa Đình Đình ngủ ngon vô cùng. Trong lúc ngủ, cô còn trở mình, hai chân dạn ra. Phòng Lệ Chiến không mở điều hòa, anh lại khóa cửa nên cô mơ màng thấy mình như nằm trong lò lửa. Cô cào bụng, vô tình làm áo vén lên tận mép áo lót. Mắt Lệ Chiến đột ngột tóe ra lửa.

Lệ Chiến không phải chính nhân quân tử. Trước đây, anh đã từng tóc vấy của cô, cũng từng thấy quần lót ôm sát cơ thể cô, nhưng tất cả đều là chuyện hồi bé. Một cô gái bảy tuổi và một thiếu nữ mười bảy tuổi sao có thể giống nhau?

Thiếu nữ vị thành niên khiến đàn ông phấn khích, hướng chi Lệ Chiến luôn có ý “quấy rối” cô từ lâu?

Thì ra cô không chỉ khơi dậy lửa giận của Lệ Chiến, mà còn có thể đốt cháy ngọn lửa khác trong anh.

Nghĩ vậy, Lệ chiến lại chống tay áp sát vào cô, bàn tay anh đặt ngang hông cô bắt giác cuộn tròn, anh nhích gần đến môi cô... Ngay thời khắc ham muốn tràn ngập trong đầu Lệ Chiến, Hỏa Đình Đình đột nhiên mở choàng mắt. Trông thấy anh, cô sợ hãi hít sâu, bật người dậy lập tức. Miệng Hỏa Đình Đình va mạnh vào cằm Lệ Chiến, cô đau đớn ngã ngối trên giường, mùi máu tràn miệng cô, “A... đau...”

“Mẹ nó! Em điên hả?” Lệ Chiến mắng chửi dữ dần. Anh đau đớn bặm cằm, vung tay định đánh cô.

Hỏa Đình Đình và anh từng đánh nhau nhiều lần, cô phản xạ có điều kiện rụt người ra sau, cô căm ghét lườm anh, “Anh ở trong phòng tôi làm gì?”

Vốn dĩ Lệ Chiến đang nghĩ có nên hôn trộm cô hay không. Nhưng khi anh quyết tâm cúi đầu hôn cô thì Hỏa Đình Đình bất ngờ nhổm người, môi và răng cô đập vào anh, làm anh đau nhức vô cùng. Ham muốn ban nãy còn chưa trút ra biến thành cơn giận mãnh liệt, “Mở mắt chó em ra, coi đây là phòng của ai?”

Hỏa Đình Đình còn chưa kịp phản bác thì đã nghẹn ngào. Trong phòng dán đầy hình khỏa thân làm sao có thể là phòng của cô? Đến cả đầu giường cũng vắt quần áo của anh.

“Tại sao tôi ở trong phòng của anh?” Hỏa Đình Đình lật đặt xuống giường, cô chất vấn anh, “Rõ ràng tôi ngủ trên ghế sofa! Anh làm gì tôi hả?”

Lệ Chiến đau đớn xoa cằm, anh liếc cô, “Không biết à?” Anh liếm khoe miệng, “Mùi vị của em cũng tạm tạm. Nó ngon ngọt, em ăn kem à? Mùi và ni?”

Lệ Chiến nhìn thấy vài hộp kem trống không mùi và ni trong thùng rác, không cần nghĩ cũng biết là cô ăn. Mấy anh em nhà anh không thích đồ ngọt.

Ấm chỉ quá mức rõ ràng, Hỏa Đình Đình có ngu mới không hiểu. Đầu óc cô nổ tung, “Anh chán sống rồi!”

Hỏa Đình Đình giờ nắm đấm, Lệ Chiến nhanh chóng né ra, anh vừa giận vừa nói, “Phát điên gì vậy? Dù sao em cũng đang ngủ, coi như nằm mơ đi.”

“Anh là đồ lưu manh! Đó là nụ hôn đầu của tôi! Đồ khốn kiếp!”

Hỏa Đình Đình nhanh mồm nhanh miệng thường ngày chỉ biết nghẹn ngào nói một câu khốn kiếp vào lúc này. Mắt cô đỏ hoe, thừa dịp Lệ Chiến ngẩng người, cô đâm vào cằm anh, Lệ Chiến hô đau... anh bị cô đánh đến sái quai hàm.

Hỏa Đình Đình không hề biết, ngày ấy Lệ Chiến không có hôn cô, mà cô vì “nụ hôn đầu” bị cướp nên ghi hận trong lòng. Lệ Chiến bị cô đánh sái quai hàm nên mâu thuẫn giữa hai người càng chồng chất.

Những tấm hình quyến rũ của cô ngày ấy luôn lưu giữ trong điện thoại Lệ Chiến suốt nhiều năm. Về sau khi hai người xa cách, nó trở thành niềm an ủi duy nhất của anh.

4. Chương 04

Chương 4

Do thủ trưởng Lệ nên con cái của Lệ gia đều phải nghe lệnh đến học viện quân sự. Lệ Nhiên và Lệ Túc đều đã đi nhưng vì bà Lệ thương con út nên Lệ Chiến là ngoại lệ. Có điều Lệ Chiến ngỗ ngược, thường xuyên đánh nhau sinh sự bên ngoài, lần quậy với Mục Nam lại đùa quá trớn nên thủ trưởng Lệ giận dữ đòi đưa anh đi tu tâm dưỡng tính.

Lẽ ra nghe tin Lệ Chiến sắp đi, Hỏa Đình Đình phải vui vẻ đốt pháo ăn mừng, nhưng càng gần đến ngày anh đi, cô càng cảm thấy trống trải.

Trước khi đi, Lệ Chiến tựa hồ rất bận. Anh không tìm Hỏa Đình Đình gây chuyện, ngay cả gặp mặt cũng rất ít, cứ như thể anh đã quên cô. Hỏa Đình Đình tuy sống yên ổn nhưng lúc nào cô cũng thất thần. Cô buồn bực, chẳng lẽ cô đúng như Đường Tâm nói, có cảm tình đặc biệt với Lệ Chiến?

Mãi đến đêm trước khi Lệ Chiến lên đường, Hỏa Đình Đình không chịu đựng nổi nội tâm giày vò nữa, cô chạy đến Lệ gia tìm anh, rồi còn tiện tay trộm hai hộp thuốc lá đắt tiền từ phòng sách của ba mang tặng anh.

Khi cô đến, Lệ Chiến đang bị thủ trưởng Lệ răn dạy, Hỏa Đình Đình nơm nớp lo sợ đứng chờ một bên. Cô nghe một lát mới hiểu Lệ Chiến không muốn đến học viện quân sự, chọc thủ trưởng Lệ tức giận, ông đập bàn, “Anh hai và anh ba anh đều đi, anh có lý do gì không đi!”

“Con chưa bao giờ nói mình muốn đi!”

“Hôm nay tôi nói anh biết anh không đi không được! Dù phải kêu lính trói anh, tôi cũng bắt anh đi cho bằng được.”

Trong ấn tượng của Hỏa Đình Đình, thủ trưởng Lệ là một người hiền từ. Hỏa Đình Đình chưa thấy ông nổi giận từng bao giờ, cô sợ hãi phát run. Lệ Chiến nhìn thoáng qua cô, anh nói với thủ trưởng Lệ, “Ba nói nhỏ thôi, con đâu có điếc.”

“Anh làm phản rồi!” Thủ trưởng Lệ trừng mắt nhìn Lệ Chiến, ông gầm lên giận dữ. Nhìn thấy bầu không khí mỗi lúc một căng thẳng, Hỏa Đình Đình vội đưa thủ trưởng Lệ tách trà, nhẹ nhàng ngăn cản ông.

Thủ trưởng Lệ uống trà hạ hỏa, ông chỉ tay vào Lệ Chiến, nói với Hỏa Đình Đình, “Con hỏi thằng súc sinh này tại sao không chịu đi cho bác!”

Hỏa Đình Đình vừa muốn lên tiếng, Lệ Chiến đã liếc cô, “Em đứng qua một bên đi.”

Cô thở dài, nói khẽ với Lệ Chiến, “Anh bịa đại lý do nào đi, nếu không ba anh đánh anh chết đấy.”

“Em tưởng ba tôi dễ bị lừa lắm ư?”

“Vậy anh hãy nói thật, chẳng lẽ có lý do không thể nói ai nghe.” Hỏa Đình Đình cũng muốn biết tại sao anh không chịu đi học viện quân sự. Là do anh sợ chịu khổ, không muốn bị quản thúc hay vì... người nào đó.

Lệ Chiến im thin thít nhìn cô. Dáng vẻ cố chấp của anh chọc thủ trưởng Lệ tức giận. Ông rút thắt lưng định đánh anh, Hỏa Đình Đình phát hoảng, cô không hề nghĩ ngợi che chắn ngay cho Lệ Chiến. Thắt lưng giáng xuống, quất mạnh vào cô.

Không ai ngờ cô sẽ chịu đòn giúp Lệ Chiến. Ba con hai người đều nghệt mặt. Hỏa Đình Đình bật ra tiếng đau, Lệ Chiến vội ôm chầm cô vào lòng. Cô ngẩng đầu nhìn vẻ mặt dữ dằn của Lệ Chiến. Cô sợ anh và thủ trưởng Lệ lại gây gổ, cô kéo anh, nói với thủ trưởng Lệ, “Bác Lệ, bác đừng chấp nhất anh ấy. Con sẽ khuyên anh ấy giúp bác.”

Hỏa Đình Đình nhanh chóng đẩy Lệ Chiến lên lầu. Thủ trưởng Lệ không ngờ mình đánh cô bị thương, cơn giận của ông chuyển thành nỗi xót xa, giọng ông thoáng dịu đi, “Kêu Lệ Chiến bôi thuốc cho con.”

Lên đến lầu, sắc mặt Lệ Chiến khó coi vô cùng. Anh chửi mắng cô thậm tệ, “Em gốc hủ? Thấy ba tôi rút thắt lưng, tại sao không tránh xa ra!”

Cánh tay non nớt của cô sưng đỏ, bị anh trách mắng cô cũng nổi giận, “Anh yên tâm, lần sau tôi sẽ tránh ra. Ba anh có đánh anh chết, tôi cũng không thêm để ý.”

Hỏa Đình Đình xoay người muốn đi, Lệ Chiến lại kéo cô, “Em ngoan ngoãn ngồi yên! Để tôi bôi thuốc cho.”

Trời sinh Lệ Chiến thích đánh nhau, thuốc thoa ngoài da và rượu thuốc các loại đều sấm đủ. Khi anh bôi thuốc cho Hỏa Đình Đình, động tác của anh vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, anh mím môi, vẻ mặt nom rất chăm chú. Hỏa Đình Đình vô thức nhướng mắt nhìn anh, thoáng cái cô ngáy người. Cô cảm thấy mình như báu vật quý giá của anh, được anh yêu thương, trân trọng và che chở.

“Em phải tranh thủ ngắm tôi nhiều vào, không thôi đến lúc tôi đi, muốn ngắm cũng không có mà ngắm.” Lệ Chiến nói nhưng anh vẫn cúi gằm đầu.

Hỏa Đình Đình hừ một tiếng, cô nhìn sang chỗ khác, “Ai thèm ngắm anh, đồ không biết xấu hổ.”

Lệ Chiến ngừng động tác, anh trầm ngâm ngược nhìn cô. Hỏa Đình Đình bị anh nhìn đến lúng túng, cô cắt giọng buồn bực, “Anh nhìn gì?”

“Nhìn em.”

“Tôi có gì đẹp mà nhìn?” Hỏa Đình Đình thuận miệng hỏi.

“Không có gì đẹp để nhìn, nhưng chờ đến lúc tôi đi, muốn nhìn cũng không có.”

“Lệ Chiến!” Hỏa Đình Đình vừa nghe anh nói thì nổi giận đùng đùng, nhưng đến khi nghe hết, cơn giận của cô tắt ngúm, “Ý anh là...”

Cũng cùng là một câu nói nhưng chẳng hiểu tại sao do anh nói ra lại có vẻ mờ ám vô cùng.

“Giống như em nghĩ.” Lệ Chiến nâng cằm cô, “Đường Tâm chưa nói với em?”

“Nói với tôi chuyện gì?” Tim Hỏa Đình Đình đập loạn nhịp. Trông thấy anh đến gần mình, cô muốn né tránh nhưng anh lại kéo cô...

“Vậy để anh nói em biết. Anh thích em!”

Cứ như thế Lệ chiến đã nói ra bí mật chôn sâu trong lòng suốt nhiều năm. Anh nhìn gương mặt Hỏa Đình Đình hết ngỡ ngàng rồi kinh ngạc, rồi kinh ngạc đến khó tin, biểu tình đáng yêu của cô thay đổi trong thoáng chốc khiến Lệ Chiến rất muốn hôn cô.

“Con nhóc chết tiệt, anh nói hết với em rồi còn gì!” Không ngờ Đường Tâm lại đem chuyện tâm sự riêng của hai người kể cho tên khốn nạn này, mà tên khốn nạn này lại... lại thừa nhận. Việc này khiến Hỏa Đình Đình bối rối, không biết giải quyết thế nào.

“Cô ấy muốn theo đuổi anh hai anh nên phải hối lộ anh.” Lệ Chiến áp sát Hỏa Đình Đình, anh nhìn thẳng vào mắt cô như muốn nhìn vào trái tim cô.

Hỏa Đình Đình có cảm giác rằng anh muốn hôn mình, càng đáng sợ hơn là cô chờ mong nụ hôn này. Hỏa Đình Đình giật mình, ngay lúc môi anh gần phủ lên môi cô, cô đẩy anh ra, phá tan bầu không khí ngọt ngào mờ ám, “Đừng thừa dịp lợi dụng tôi. Chiêu này của anh quá tầm thường, có trời mới tin.”

“Tại sao em lại tự ti? Anh thích em thật.”

“Thôi đi.” Hỏa Đình Đình xua tay cắt ngang lời Lệ Chiến, “Còn lâu tôi mới tin anh, vừa nghe là tôi muốn ới rồi.”

Lệ Chiến mím môi, không nói lời nào. Anh bất chợt nhìn hai hộp thuốc lòi ra khỏi giỏ cô, cô cũng nhìn theo tầm mắt của anh, cô sực nhớ tới chúng, “Chắc chắc bác Lệ không cho anh mang thuốc đến học viện quân sự. Anh cầm đi, coi như quà của bạn thân tặng anh.”

Lệ Chiến nhếch mày, “Em mua?”

“Tôi lén lấy của ba.” Hỏa Đình Đình nói xong liền bỏ chạy. Cô quên bằng mình vừa hứa với thủ trưởng Lệ rằng sẽ khuyên Lệ Chiến. Cô không biết phải đối phó thế nào với câu “thích” của Lệ Chiến, càng chưa bao giờ trông thấy ánh mắt ám áp tình cảm thế này của anh.

Hỏa Đình Đình sợ hãi khôn xiết, cô sợ mình ngây thơ tin anh. Anh đã có Mộc Văn, làm sao đến phiên cô?

Lệ Chiến rướn mày nhìn cánh cửa không một bóng người. Anh thở dài nằm ngửa trên giường.

Đầu óc cô gái này bị anh chơi hỏng thật rồi. Chẳng lẽ nguyên nhân khiến anh không muốn đi lại khó đoán vậy ư?

Đến ngày hôm sau, Lệ Chiến vẫn bị lính của thủ trưởng Lệ trói lên xe đưa đi. Cũng trong vài năm này, vì quá nhiều lý do mà hai người không hề chạm mặt nhau.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Ngày đến rồi lại đi lặng lẽ. Hai người sống ở thành phố khác nhau với nếp sinh hoạt cũng khác nhau. Kể từ hôm đó, họ không còn xuất hiện trong cuộc sống của nhau, cũng không

cảm thấy nhớ nhưng đối phương. Nhớ nhưng chỉ là từ dành cho tình nhân với nhau. Mấy năm dài đằng đẳng chỉ như một ngày ngắn ngủi trong mắt họ.

Hỏa Đình Đình về nhà nghỉ đông, nghe Đường Tâm nói tiểu ma vương của Lệ gia cũng trở về.

Hỏa Đình Đình gặp lại Lệ Chiến vào ngày kỷ niệm thành lập trường.

Sau khi Hỏa Đình Đình giúp thầy trò trong trường sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, cô bèn đi tìm một góc khuất ngồi nghỉ ngơi.

Khi cô đang lắng nghe hiệu trưởng đọc diễn văn trên sân khấu, thì cảm thấy một hơi thở quen thuộc ủa đến gần mình. Cô xoay đầu nhìn rồi hoàn toàn hóa đá.

Lệ Chiến đang đứng phía sau cô, anh cười như không cười nhìn cô. Thần sắc anh hào hứng, đường nét gương mặt anh y hệt dáng vẻ trong trí nhớ của cô và cả ánh mắt đáng ghét khi anh nhìn cô vẫn không khác quá khứ. Nhưng có một điều thay đổi là anh lại cao lên. Ở anh toát lên khí chất tinh nhuệ được rèn đúc từ bộ đội, nom càng bức người.

Đứng cạnh Lệ Chiến còn có nhiều người khác. Anh không đi tới chỗ cô, anh chỉ nhìn cô chăm chú, tựa hồ ánh mắt anh chính là bàn tay đang giữ cầm cô để thực hiện nụ hôn dang dở ngày xưa.

Hỏa Đình Đình lập tức ngoảnh người, cô đặt tay lên ngực kiểm chế trái tim đập loạn nhịp. Cũng từ thời khắc đó, nội dung nói chuyện của hiệu trưởng không hề lọt chữ nào vào tai cô.

Buổi tiệc kỷ niệm ngày thành lập trường tiếp sau đó, cô lại đụng phải bạn trai trước Mục Nam.

Mục Nam là lớp học trò cũ của trường. Hiện tại, anh ta khá nổi tiếng trong giới kinh doanh. Tuy cô và anh ta qua lại không lâu, cũng không thể tính là thân thiết nhưng ấn tượng về nhau cũng khá tốt. Nhiều năm không gặp nhưng anh ta và cô vẫn ăn ý như bạn bè. Sau buổi tiệc, anh ta đưa Hỏa Đình Đình về đại viện.

Hỏa Đình Đình bước xuống xe. Mục Nam cũng xuống theo, anh ta bỗng nói một câu về Lệ Chiến khiến cô giật thót tim, “Anh không ngờ nhiều năm rồi, em và anh ta vẫn không có tiến triển. Nếu anh biết trước thế này, anh sẽ không từ bỏ em.”

Lần đó, Lệ Chiến không thắng, Mục Nam cũng không thua. Anh ta đề nghị chia tay Hỏa Đình Đình không phải vì sợ đắc tội với thái tử gia. “Kỳ thực trước khi chúng ta quen nhau, Lệ Chiến đã từng nghiêm túc tuyên bố em là của anh ta với anh. Tuy anh không thích anh ta, nhưng anh buộc phải thừa nhận em đúng là của anh ta.” Có vài việc chỉ dần ông với nhau mới hiểu.

Nói đến đây, Mục Nam mỉm cười, “Đình Đình, lúc em quen anh, em thích anh thật ư?”

“Đương nhiên.”

“Đương nhiên không phải.” Anh ta sửa lời, “Khi em quen anh, trong lòng em không có anh. Em không phát hiện phần lớn đề tài nói chuyện của chúng ta đều quay quanh anh ta ư? Buồn vui giận hờn của em cũng đều vì anh ta. Người em thích là Lệ Chiến... đây mới là lý do khiến anh nói chia tay.”

Hỏa Đình Đình há hốc miệng kinh ngạc. Cô cảm thấy bối rối như thể đã bị người khác xem thấu tâm tư.

Đúng là cô không thích Mục Nam. Tựa hồ từ ngày cô biết Lệ Chiến, mọi chuyện trong cuộc sống của cô đều liên quan đến anh. Lệ Chiến như một phần không thể thiếu trong sinh mệnh cô. Khi ở cùng anh, cô không cảm thấy anh quan trọng. Khi xa anh, cô cũng không mấy nhớ nhưng. Anh luôn hiện hữu trong tim cô, anh không biến mất cũng chẳng rời đi.

Thì ra tình cảm này là... thích!

Hỏa Đình Đình thất thần bước vô nhà. Đúng lúc này, bà Hỏa bưng bánh ngọt từ bếp đi ra, thấy con gái về bà vỗ tay, “Sao giờ này mới về, Lệ Chiến chờ con lâu rồi đấy.”

Thấy cô về, Lệ Chiến đang trò chuyện vui vẻ với ông bà eão cũng mỉm cười với cô.

“Mục Nam đưa về à?”

5. Chương 05

Chương 5

Mục Nam cũng nổi tiếng xa gần là một chàng trai cực phẩm. Bà Hỏa vừa nghe Mục Nam đưa con gái về nhà, lại không kìm được nhắc đến chuyện “ngày xưa”. Bà nói, “Lão Hỏa, ông nói hồi đó Đình Đình nhà mình mà không bị Mục Nam đá thì bây giờ hai đứa tốt biết mấy rồi. Đình Đình tốt nghiệp xong là kết hôn được ngay, vợ chồng mình cũng đỡ lo lắng.”

Ông Hỏa cười cười: “Chuyện từ đời thuở nào rồi mà bà còn nhắc làm gì?”

Bà Hỏa không hề biết chuyện hai người chia tay là nhờ một tay Lệ Chiến - kẻ xấu xa đang ngồi trên ghế salon nhà bà ban tặng, anh mỉm cười tươi rói như việc này không liên quan đến mình. Ánh mắt anh sâu xa như lang như sói dừng trên Hỏa Đình Đình, “Di à, di đừng đâm dao vào tim Đình Đình nữa, có cô gái nào muốn bị người ta vứt bỏ đâu ạ.”

“Ôi, không nói, không nói nữa.” Bà Hỏa ngậm miệng, đẩy đẩy con gái, “Còn đứng thừ ra đó làm gì? Lệ Chiến hiểm khi trở về, thấy thế cũng không biết thết đã người ta. Hồi con còn nhỏ, ba anh bên Lệ gia hay dẫn con đi chơi cơ mà.”

Hỏa Đình Đình nhếch miệng cười châm biếm, cô đẩy đĩa bánh trái bà Lệ đã chuẩn bị sẵn trên bàn ra trước, “Anh ăn đi, không thôi mẹ tôi lại chê tôi không có lương tâm, tiếp đón anh không chu đáo.”

Hỏa Đình Đình vừa nói hết câu, bà Hỏa đứng cạnh đã cốc đầu cô, “Con nhỏ này, nói năng gì kỳ vậy?” Bà tươi cười với Lệ Chiến, “Con cứ tự nhiên ăn đi. Con cũng không phải người ngoài, đừng khách sáo với dì.”

Lệ chiến cong môi bí hiểm, anh nói đầy ngụ ý: “Con tuyệt đối không khách sáo. Muốn ăn cái gì thì con sẽ lấy ngay.”

Hỏa Đình Đình căng thẳng, cô cảm thấy mình như đang ngồi trên đồng lửa. Hỏa Đình Đình lật đặt tìm có trốn lên phòng. Đến khi cô thay xong quần áo đi ra, Lệ Chiến đã đứng đợi cô ngoài cửa, thân hình anh cao lớn như bức tường chắn ở lối đi.

Hỏa Đình Đình còn chưa lên tiếng, Lệ Chiến đã đẩy cô vào phòng, tiện tay đóng cả cửa, động tác của anh lưu loát như đã đứng đợi cô mở cửa từ lâu, “Tại sao trốn anh?”

Trong không gian kín mít chỉ còn hai người họ, anh vạch trần ý đồ của cô. Hỏa Đình Đình lúng túng bước lui, “Tại sao tôi phải trốn anh?”

“Tại sao em phải trốn anh ư?” Lệ Chiến nói thẳng thừng, “Em biết anh về từ lâu nên cứ trốn mãi trong nhà. Ngày kỷ niệm thành lập trường thì loay hoay làm việc này việc kia, sau đó còn liếc mắt đưa tình, trò chuyện không hết với Mục Nam. Em cố tình làm mình bận rộn, vừa rồi ở dưới nhà cũng không dám nhìn vào mắt anh, thay quần áo thì mất tới mười lăm phút. Mấy năm ở học viện quân sự dạy em như vậy ư? Em dám nói em không trốn anh?”

Anh biết Hỏa Đình Đình cũng được ông Hỏa đưa đến học viện quân sự. Năm nay, cô cũng sắp tốt nghiệp. Không gặp mặt không có nghĩa là anh không biết gì về cô.

“Tôi không có liếc mắt đưa tình với Mục Nam” Ngoài điều này thì những thứ khác anh nói đều là sự thật, khiến cô chẳng thể phản bác. Hỏa Đình Đình đề phòng nhìn Lệ Chiến đến gần mình.

Lệ Chiến cười nham hiểm, “Coi em khản trương kìa, em sợ anh đánh thẳng đó à?”

“Anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm những chuyện trẻ con như vậy?”

Ánh mắt Lệ Chiến tối sầm, anh dừng một chút rồi nói: “Vậy chúng ta sẽ làm chuyện người lớn!”

Hỏa Đình Đình phát hoảng, cô muốn chạy trốn nhưng đã muộn màng. Lệ Chiến vòng tay ôm thắt lưng Hỏa Đình Đình, kéo cô sát vào ngực anh. Anh nâng cằm cô, im lặng cúi đầu hôn cô, thực hiện một việc lẽ ra phải làm từ mấy năm trước đây.

Bà Hỏa thấy lâu mà hai người chưa xuống, bèn bưng đĩa bánh trái lên lâu, bà không gõ cửa xông thẳng vào trong, “Dì nói này Lệ Chiến, cháu muốn ăn...”

Bà Hỏa đang nói bỗng nhìn thấy hai người hôn nhau thì há hốc miệng kinh ngạc. Bà Hỏa là người từng trải, dĩ nhiên hiểu chuyện gì xảy ra. Bà lập tức có phản ứng, điềm nhiên như không phát tay, “Hai đứa cứ tiếp tục, coi như mẹ không có lên đây.” Bà lại đóng cửa, đứng canh bên ngoài.

Khuôn mặt Hỏa Đình Đình đỏ bừng bừng, cô xô Lệ Chiến, “Lệ Chiến, anh là đồ lưu manh! Mẹ thấy hết rồi kìa!”

Lệ Chiến còn chưa lên tiếng, bà Hỏa đứng bên ngoài đã nói, “Lệ Chiến, con đừng ngại, cứ coi như nhà mình đi.”

Lệ Chiến cười đắc ý, tiếp tục hôn cô

“Mẹ em kêu anh đừng ngại.”

Hoả Đình Đình vô cùng buồn phiền, bởi cô không biết phải đối mặt thế nào với Lệ Chiến, nhưng đến cuối cùng cô vẫn phải gặp anh.

Đường Tâm về nhà ăn tết. Mọi người hiếm khi gặp nhau nên mượn dịp này tụ tập lại. Hỏa Đình Đình và Lệ Chiến đương nhiên cũng đến.

Bởi vì cô đến muộn nên vô tình nhìn thấy Lệ Chiến và Mộc Văn đứng ngoài hành lang thì thầm gì đó với nhau. Mộc Văn vẫn đẹp như ngày xưa, cô ta trông thấy Hỏa Đình Đình cũng cười lịch sự, sau đó lén đưa một tờ giấy đã gấp kín lại cho Lệ Chiến, cô ta gật đầu với anh rồi đi.

Hỏa Đình Đình cắn môi, giả vờ không nhìn thấy, “Cô ấy không chơi cùng mọi người à? Đúng là tiên nữ không ăn được đồ ở nhân gian.” Cô những tưởng Lệ Chiến sẽ công khai quan hệ của anh và Mộc Văn nhưng không ngờ bao năm trôi qua, họ vẫn duy trì kiểu quan hệ thần bí, khiến người khác không thể hiểu nổi.

Chẳng biết có phải do cô ảo giác hay không, nhưng khi cô nói đến Mộc Văn, Lệ Chiến lại tỏ vẻ coi thường.

Hôm ấy, mọi người chơi rất vui vẻ, Hoả Đình Đình cũng uống nhiều rượu. Mọi người cùng tán gẫu, rồi không hiểu sao lại nhắc đến chuyện Lệ Chiến và Hoả Đình Đình như nước với lửa khi còn bé. Nhờ vậy cô mới biết có người mang họ ra đánh cuộc.

“Đánh cược chuyện gì?” Cô hỏi.

Đường Tâm vừa cười vừa nói, “Cậu đừng hỏi làm gì. Cậu chỉ cần biết tất cả mọi người đều cá cược thua là được.”

Hỏa Đình Đình nào chịu để mọi người coi thường, “Tại sao lại cược mình thua? Rốt cục mấy cậu đánh cược chuyện gì? Cược mình và Lệ Chiến đánh nhau ư?” Cô loạng choạng đứng dậy, xắn tay áo muốn đánh nhau với Lệ Chiến. Trải qua mấy năm tôi luyện ở học việc quân sự, Hỏa Đình Đình cũng đánh đấm rất khá, vì thế cô không sợ so tài. Hỏa Đình Đình biết mình đánh không lại Lệ Chiến nhưng dẫu sao dám thách đấu cũng tự hào hơn trốn tránh.

Đường Tâm và Lệ Chiến âm thầm đưa mắt nhìn nhau. Đường Tâm nói tiếp, “Thế tóm lại là cậu không dám hay không muốn?”

“Cậu nói hay quá, núi đao biển lửa mình cũng không sợ.” Cô tức giận đập bàn. Hỏa Đình Đình bị Đường Tâm khích tướng, cô còn mượn một lời thoại kinh điển trong phim, “Sợ chết không phải là đảng viên Đảng Cộng sản!”

Lệ Chiến trầm mặc từ nãy đến giờ bỗng bật cười, anh tốt bụng giải thích cho cô, “Họ cược em có dám ngủ với anh một đêm hay không.”

Nghe xong câu này, ngoài Đường Tâm ra thì mọi người đều nhướng mày, trách thầm trong bụng, “Lệ Chiến này đúng là thêm thuốc Hỏa Đình Đình quá rồi.”

Hỏa Đình Đình choáng váng, gương mặt cô cứng đờ, khí thế cũng giảm đi không ít, “Anh nói bậy!”

Lệ Chiến xòe tay vô tội, “Em hỏi họ, anh có nói bậy hay không?”

Tất cả mọi người đều rất thông minh, không ai lên tiếng phản đối, thậm chí họ còn lắc đầu phụ họa. Đường Tâm châm thêm dầu vào lửa, “Mình đã nói cậu không biết thì tốt hơn mà. Bây giờ cậu sợ rồi chứ gì? Đã vậy cậu còn làm ảnh hưởng danh dự của đảng viên Đảng Cộng sản.”

Mọi người nhún vai theo Đường Tâm, phảng phất như đây là kết quả đã biết từ trước. Đến cả Lê Chiến cũng gật đầu với cô, “Không sao, không ai chê cười em đâu, cả anh cũng vậy.”

Miệng thì nói vậy nhưng anh vẫn nở nụ cười kiêu như, “Biết ngay là em không dám.”

Hỏa Đình Đình ngơ ngác, cơn giận thoáng chốc lặn át lý trí của cô, cô kích động thốt ra, “Ai nói tôi sợ? Chẳng phải chỉ ngủ thôi ư?”

Bất kỳ hành động xốc nổi nào cũng phải trả cái giá rất đắt. Bất cứ người đàn ông nào nói chỉ muốn ngủ đơn thuần với bạn đều là lừa dối. Khi Hỏa Đình Đình hiểu ra điều này, cô và Lê Chiến chẳng những đã tới một phòng trong khách sạn, mà cô còn bị anh đặt xuống giường giả trò.

Lê Chiến liên tục dụ dỗ cô. Đầu tiên anh hôn cô, sau đó lại cởi sạch quần áo của cô. Môi lưỡi và tay anh không ngừng “châm lửa” trên người cô.

“Khoan... khoan đã, không phải chỉ ngủ thôi ư...” Đầu óc Hỏa Đình Đình hỗn loạn.

“Đúng là ngủ nhưng phải vận động một chút rồi mới ngủ.” Khác với cô, Lê Chiến hoàn toàn tỉnh táo. Sự phản kháng của cô chẳng làm nên trò trống gì, “Sao nào? Em không dám?”

Mặc kệ cô không dám hay không muốn, Lê Chiến cũng sẽ không đơn giản buông tha. Anh đã phải đợi mòn mỏi suốt bao năm qua, anh chờ không nổi nữa rồi.

Hỏa Đình Đình mơ màng đáp lại anh. Chấn cồn khiến cô mất hết khả năng tập trung và suy xét, cô chỉ có thể thuận theo cảm giác mà anh mang đến. Khi Hỏa Đình Đình cảm thấy hai chân mình bị mở ra, cô mở choàng mắt nhìn người đàn ông quen thuộc nằm trên.

Lê Chiến cúi đầu hôn Hỏa Đình Đình nồng nhiệt, anh sục lưỡi khắp khoang miệng ẩm ướt của cô, không ngừng gọi tên cô. Anh nhấn người từng chút một vào cơ thể Hỏa Đình Đình, rồi bỗng nhiên đâm mạnh phá tan phòng tuyến cuối cùng, chiếm giữ thành trì cổ thủ biết bao năm qua của cô.

Sự chiếm hữu đau đớn khiến Hỏa Đình Đình tỉnh táo, cô òa khóc đẩy anh, “Đau! Đau lắm! Sâu... quá! Anh đi ra đi!”

“Không được!” Lê Chiến nào chịu dừng lại vào thời khắc mấu chốt này, anh nhấn nhện đợi cô thích ứng, “Gần hết đau rồi, em chịu thêm một chút nữa thôi.”

Có điều khi Lê Chiến trông thấy cô không còn chống cự mãnh liệt, anh thở hắt ra định đưa cô lên đỉnh thì điện thoại đặt đầu giường đột nhiên đổ chuông.

Anh nhận được tin nhắn, “Mộc Văn gặp chuyện rồi.”

Lê Chiến chán nản nhắm mắt, tức giận chửi bới. Anh gọi cho Lê Túc nhưng không sao liên lạc được.

Lê Túc đang ở đơn vị không thể trở về. Nếu Mộc Văn thiếu mất một cọng tóc, anh ba sẽ đánh anh chết.

Vì vậy lần hoan ái mưu tính từ lâu này vừa bắt đầu thì đã bị ép kết thúc.

Hỏa Đình Đình vừa đau vừa mệt vừa say nên khi anh nghe điện thoại, cô đã ngủ thiếp đi. Trên mặt cô vẫn còn ướt sũng nước mắt. Lê Chiến nhẹ nhàng lau đi, anh cúi đầu hôn môi cô một lúc, để lại một tì vết rồi lưu luyến rời đi.

Mãi tới rạng sáng, anh mới sắp xếp xong việc của Mộc Văn. Đến khi anh quay lại khách sạn, còn đâu bóng dáng của Hỏa Đình Đình? Anh chỉ thấy mỗi vết máu khô dính trên ga trải giường.

Kể từ ngày đó, Lê Chiến cũng không gặp lại Hỏa Đình Đình.

Anh chỉ biết cô về trường sớm, còn anh vốn định đi tìm cô nhưng lại nhận được lệnh hỏi anh về bộ đội. Đợi đến khi anh có thời gian đã là chuyện của mấy tháng sau. Lúc ấy, Hỏa Đình Đình đã tốt nghiệp. Anh dò la không ra cô đến đơn vị nào. Đến cả Đường Tâm cũng không biết, còn thủ trưởng Lê và ông bà Hỏa lại

không chịu nói. Hai người cắt đứt liên lạc từ đó. Thái độ của bà Hỏa cũng trở nên gay gắt, khác hoàn toàn ngày xưa.

Nhất định có chuyện nhưng Lê Chiến không biết chuyện gì xảy ra.

Cứ thế, Hỏa Đình Đình biến mất trong thế giới của anh.

6. Chương 06

Chương 6

Mãi đến bảy năm sau, khi Lê Chiến trở thành phó đội trưởng đội trinh sát đặc chủng sư đoàn A, anh đã gặp lại Hỏa Đình Đình. Sự trùng phùng này khiến lòng anh trào dâng muôn vàn cảm xúc. Anh giận cô bỏ đi không nói tiếng nào, nhưng lại vui sướng vì gặp được cô. Có điều anh không ngờ thái độ của Hỏa Đình Đình lại lạnh lùng hơn bao giờ hết. Dù anh trêu chọc cô thế nào, giờ trò thu hút sự chú ý của cô ra sao, cô vẫn thờ ơ đối mặt với anh.

Nhan Trạch Tích trông thấy, anh ta trêu chọc Lê Chiến, “Cô ấy là người của cậu thật không thể? Sao mình thấy cô ấy hờ hững với cậu vậy, hay cậu nhận nhầm người?”

Lê Chiến liếc xéo anh ta, thốt ra tiếng mắng chửi: “Mẹ nó. Anh đây mà nhận nhầm người phụ nữ của mình?”

Nhan Trạch Tích cười cười. Lê Chiến tức tối, nhổ cọng cỏ ngậm trong miệng, chạy đến sân huấn luyện, ra lệnh mọi người thực hiện thao tác bắn súng.

Lê Chiến quét mắt qua từng gương mặt nghiêm túc của đội viên. Mọi người sợ hãi đến cả thở mạnh cũng không dám. Cuối cùng, anh dừng mắt trên Hỏa Đình Đình. Anh nhắc chân đi tới chỗ Hỏa Đình Đình, ấn ngón trở lên đầu súng của cô, “Tôi nói sao hả? Tư thế không đúng chuẩn phải hít đất một trăm cái. Hỏa Đình Đình, cô nghĩ cô đạt yêu cầu chưa?”

Và rồi Hỏa Đình Đình bị phạt không lý do.

Hỏa Đình Đình không một lời trách móc. Cô buông súng xuống bên cạnh, lập tức thực hiện động tác hít đất.

Lê Chiến ngửa mặt nhìn trời, thầm than vãn trong lòng. Đây không phải lần đầu tiên anh cố ý làm khó dễ cô, nhưng lúc nào cũng vậy, anh không thể khiến cô tức giận.

Cách họ ở bên nhau đã thay đổi sau bảy năm. Nhưng Lê Chiến sợ hãi, anh không thể thích ứng. Anh không thay đổi, anh vẫn như trước đây, người thay đổi chỉ có một mình Hỏa Đình Đình.

Cứ tiếp tục mãi thế này, Lê Chiến sẽ không chịu nổi. Anh dự định gặp riêng cô làm rõ mọi chuyện.

Ngày hôm đó, Hỏa Đình Đình đang đọc sách thì nghe thấy tiếng còi vang lên ở cửa. Các nữ binh trong phòng lập tức chỉnh trang quần áo, tập hợp thành hai hàng.

Lê Chiến bỏ còi ra khỏi miệng, anh bước đến gần mục tiêu, “Cô.”

Hỏa Đình Đình giậm chân một cái rồi đứng nghiêm: “Có!”

“Cô ra đây, còn những người khác giải tán.”

“Rõ!” Hỏa Đình Đình theo Lê Chiến đến lều của anh.

...

Đến một chỗ không có ai, Lê Chiến gỡ nón, hờ hững đánh giá cô thiếu nữ non nớt ngày nào giờ đã thành một cô gái trưởng thành. Hỏa Đình Đình đứng nghiêm, hai mắt nhìn chăm chăm vào một điểm ở xa chỗ anh đứng.

“Nếu anh bị mất trí nhớ, anh sẽ cho rằng em và anh không hề biết nhau.” Anh nói thẳng vào vấn đề, giọng điệu đầy ý châm chọc: “Nói anh biết tại sao ngày đó em lại bỏ đi?”

“Tôi không biết anh đang nói gì”

Lệ Chiến cười lạnh: “Em đừng giả vờ. Đêm bảy năm trước ở khách sạn xảy ra sự việc gì, có cần anh nhắc em nhớ không?”

“...”

Hỏa Đình Đình vẫn câm như hến. Lệ Chiến nhẫn nại nói tiếp: “Anh đã để lại lời nhắn, kêu em chờ anh.”

Cô không chịu trả lời, Lệ Chiến cũng không ép buộc. Anh chuyển sang vấn đề khác: “Tại sao em không nhận điện thoại của anh? Tại sao em đổi số điện thoại? Tại sao em trốn tránh anh suốt bảy năm dài đằng đẳng? Anh không tin em không biết anh đang tìm em?”

“Bởi vì biết nên tôi không muốn anh tìm được tôi.” Hỏa Đình Đình cũng nhìn anh. Trong mắt cô có vẻ oán hận và căm ghét khiến anh không tài nào hiểu nổi. “Đội trưởng Lệ, nếu không có việc gì nữa, tôi xin phép về trước.”

Cô thông thả quay gót chân rời đi. Lệ Chiến đứng im nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, anh vô cùng buồn bực: Đã xảy ra chuyện gì? Người tức giận phải là anh mới đúng chứ? Tại sao cô lại bày ra bộ dáng như bị bội bạc vậy. Quỷ tha ma bắt!

Lệ Chiến những tưởng từ từ cô sẽ nói anh biết lý do nhưng hiển nhiên anh đã sai rồi!

Những lúc buộc phải tiếp xúc, Hỏa Đình Đình cũng không nhìn đến anh. Cô hoàn toàn coi anh là một người xa lạ. Dù lúc huấn luyện, Lệ Chiến luôn bối rối tìm vết, gây khó dễ cho cô, cố gắng tìm lại phản ứng tức giận quen thuộc của cô thì cô vẫn hết sức lạnh nhạt. Hỏa Đình Đình hiện tại quá khác Hỏa Đình Đình trước đây.

Hỏa Đình Đình được chọn đi huấn luyện tại “Dao bén” thì chắc chắn cô không phải hạng tầm thường. Sau hai tháng, Lệ Chiến rất hài lòng năng lực của cô. Những cái gọi là “phiên phức” của Lệ Chiến thực ra luôn nhằm vào nhược điểm của cô, vô hình tăng cường huấn luyện cho cô.

Anh càng “chiếu cố” Hỏa Đình Đình bao nhiêu, người ngoài càng nghĩ họ có gì đó với nhau bấy nhiêu.

“Cậu nên chú ý, coi chừng làm hỏng hình tượng của mình. Cậu có biết mọi người đồn thổi thế nào về cậu không?” Sau một buổi huấn luyện, Nhan Trạch Tích vừa tắm rửa sạch sẽ vừa nói với Lệ Chiến.

Lệ Chiến tắm ở phòng bên cạnh, anh hừ một tiếng: “Nửa đêm mình không nhảy bổ lên giường của cô ấy là chú ý hình tượng lắm rồi đấy!”

Nhan Trạch Tích buồn cười: “Cần mình bố trí cho hai người sống cùng một phòng không?”

“Nếu cậu cảm thấy cần thiết... mình cũng không ý kiến.” Lệ Chiến nói đồng dục, sự kiên nhẫn của anh sắp bị Hỏa Đình Đình bào mòn hết rồi.

Cũng tương tự như vậy, Hỏa Đình Đình cũng không chịu nổi nữa.

Chiều hôm nay hiếm khi không phải tập luyện, mọi người được thoải mái làm việc cá nhân, chỉ cần không rời khỏi doanh trại. Hầu hết mọi người đều dùng thời gian quý báu này ngủ một giấc, nhưng kỳ lạ thay lại có một cô gái tập bắn súng đến trưa.

Lệ Chiến cầm ống nhòm quan sát cô thật lâu. Đợi đến khi sân vắng vẻ không người, anh mới chậm rãi đi tới. Hỏa Đình Đình nghe thấy tiếng bước chân, không quay lại cô cũng biết người đến là ai. Cô tiếp tục nằm tập bắn. Hỏa Đình Đình nhắm vào hồng tâm ở bia bắn cách tám trăm mét. Cô bóp nhẹ cò nhưng chỉ vang lên tiếng tách.

Cô gái này vóc dáng càng ngày càng quyến rũ, vòng eo nhỏ nhắn, quần quân phục ôm lấy cặp mông tròn trịa và đôi chân thon dài.

Lệ Chiến nhìn lướt cô một lượt, anh ngồi xổm xuống: “Súng không lên đạn, thử nghe tiếng êm tai hay không à?”

“Tôi đang luyện tập.” Hoả Đình Đình duy trì tư thế nằm bần, trả lời lịch sự.

“Luyện tập tính nhẩm nài?”

“...”

“Anh khiến em khó chịu vậy sao?” Lệ Chiến hỏi.

Hoả Đình Đình không đáp lời. Cô lại bóp cò, tưởng tượng ra một viên đạn bắn thẳng vào đầu anh. Cô đứng dậy cất súng, xoay người rời đi.

Lệ Chiến chặn cô lại, anh cam chịu: “Giận lâu lắm rồi, em dừng lại đi mà.”

Hoả Đình Đình định đi sang bên khác, anh túm lấy cô. Cô tránh mấy lần nhưng đều không được. “Đội trưởng Lệ, anh thấy dây dưa với cấp dưới hay lắm à? Đề nghị anh chú ý hình tượng.”

Lệ Chiến nhăn nhó: “Anh không hiểu tại sao chúng ta lại trở thành thế này? Em nói cho anh biết đi!”

“Anh là anh, tôi là tôi, không hề tồn tại chúng ta.”

Lần nào cô cũng đòi phải sạch quan hệ với anh. Lệ Chiến không phải người tốt tính, anh cau mày, cố gắng kiềm chế cơn giận: “Anh nghĩ mãi cũng không biết mình sai ở đâu. Ngoài việc anh cố tình chia rẽ em và Mục Nam thì anh không còn làm gì có lỗi với em. Chẳng lẽ em vẫn để bụng chuyện đó? Nếu em thật lòng thích Mục Nam, vậy tại sao bảy năm trước lại đồng ý lên giường với anh?” Tuy rằng anh chỉ ăn được phân nửa, bị đối đến tận hôm nay.

“Anh làm không ít chuyện xấu đâu!” Hoả Đình Đình hất tay anh ra, mắt cô như có ngọn lửa cháy hừng hực: “Đồng ý? Con mắt nào của anh thấy tôi ‘đồng ý’ lên giường với anh? Chẳng phải anh thừa lúc tôi uống rượu say, lừa tôi lên giường sao?”

Lệ Chiến là người không bao giờ nói dối, anh cũng không chịu được việc người khác giả bộ hồ đồ hiểu sai ý mình, nhất là Hoả Đình Đình: “Lệ Chiến anh từ trước đến nay nếu thích thì sẽ chiếm cho bằng được, không bao giờ lừa gạt! Anh và em đều là người trưởng thành. Đêm đó, em uống rượu say, nhưng anh không tin là em không biết em lên giường cùng ai. Nếu không hiểu rõ lòng em, anh sẽ không quan hệ với em!”

Hoả Đình Đình vừa định lên tiếng thì Lệ Chiến đã dùng ánh mắt ác độc như muốn nói, “Em dám nói đêm đó em không biết người đó là anh thử xem.”

Hoả Đình Đình không biết phải nói lại như thế nào. Nếu súng trong tay có đạn, chắc chắn cô sẽ bắn chết anh.

Lệ Chiến lại nói rằng anh thích cô, càng đáng sợ hơn là anh nói anh nhìn thấu trái tim cô... Có lẽ anh đã đọc hiểu lòng cô từ sớm, trước cả khi cô nhận ra.

Hoả Đình Đình rối rắm như tơ vò. Cô nhớ lại ngày đó, nhớ lại cái đêm bảy năm về trước, nhớ lại vết máu trên giường, nhớ lại cảnh anh bỏ đi, nhớ lại tờ giấy của Mộc Văn mà anh vô tình làm rớt, nhớ lại...

Những lời nói của người đàn ông này... cô muốn tin nhưng không thể tin.

Sự nhục nhã và tức giận vì hồi tưởng quá khứ khiến lồng ngực Hoả Đình Đình đau nhói. Cô siết tay thành nắm đấm, cố giữ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, “Vậy thì sao? Việc nên làm cũng đã làm rồi. Chẳng phải chúng ta chỉ ngủ với nhau một lần thôi sao? Nó chỉ là tình một đêm, một ván cược mà thôi. Anh nghĩ tôi thích anh? Anh đào đâu ra thứ tự tin này vậy?”

Cô nói xong liền bỏ đi. Lệ Chiến vội vã đuổi theo: “Em chán sống thì lặp lại lần nữa cho anh! Em dám nói trong lòng mình không có anh?”

Hoả Đình Đình không muốn tranh cãi tiếp với Lệ Chiến. Ở đằng xa, có vài người nhìn về phía họ. Cô muốn tránh khỏi anh, không muốn tình cảm của mình bị anh nói toạc ra, nhưng Lệ Chiến nhất quyết không buông tay. Hai tay anh nâng mặt Hoả Đình Đình, nhìn thẳng vào mắt cô, soi thấu sự yếu đuối của cô, buộc cô thừa nhận tình cảm của bản thân.

Hai người quần quýt lấy nhau từ bé. Lệ Chiến hiểu rõ con người cô. Anh chỉ cần nhìn vào mắt cô giây lát là đã tìm thấy đáp án anh muốn.

“Hoả Đình Đình, em không phải thích anh, mà là em yêu anh.”

Lời Lệ Chiến chắc như đinh đóng cột. Nội tâm căng thẳng của Hoả Đình Đình bỗng đứt phứt như dây cung, vành mắt cô đỏ hoe. Những cảm xúc mà cô đè nén bao nhiêu năm qua như thác lũ tràn dâng, kéo lý trí của cô về hiện thực, khiến cô chỉ muốn làm ngay một việc.

Hỏa Đình Đình đặt súng xuống, đá anh một phát. Lệ Chiến phản xạ nhanh nhưng vẫn bị đá trúng bụng. Anh còn chưa đứng vững thì Hỏa Đình Đình đã đá anh tới tấp...

Vài người đứng quanh bãi tập bắn cũng trông thấy, có một số người không hiểu chuyện vỗ tay khen ngợi Hỏa Đình Đình.

Lệ Chiến đón nhận liên tiếp mấy đợt tấn công của cô. Anh nghĩ thầm sao cô đá anh mạnh dữ vậy, bụng anh đau quặn thắt. Lệ Chiến nghĩ cô then quá hóa giận nên trút hết lên anh nhưng không ngờ cô đá mãi vẫn không chịu dừng. Lệ Chiến nổi giận đùng đùng, tóm lấy chân cô, quát khê, “Hỏa Đình Đình!”

Bao lời trách mắng đột ngột nghẹn lại trong họng anh, anh nhìn thấy nước mắt chói lóa trên mặt Hỏa Đình Đình.

Cô khóc!

“Lệ Chiến, anh đã có Mộc Văn, vì sao còn chọc ghẹo tôi? Anh bắt nạt tôi mãi thành thói quen, nghĩ rằng làm gì cũng không ảnh hưởng đến tôi? Tôi không biết đêm đó mình thua cuộc như thế nào, cũng không quan tâm tại sao lên giường với anh. Mọi thứ xảy đến chỉ đơn giản là vì tôi tin anh, nghĩ rằng dù ít dù nhiều anh cũng thích tôi.” Hỏa Đình Đình gạt nước mắt, giọng cô trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên.

“Bảy năm trước? Anh cần bảy năm trước? Lẽ nào anh nghĩ một người đàn ông cướp đi trinh trắng của tôi, rồi vì một cuộc gọi bỏ đến chỗ người phụ nữ khác, thì tôi vẫn phải nằm im trên giường khách sạn chờ anh ta về ngủ tiếp với tôi?”

Lần đầu tiên trong đời Lệ Chiến cảm thấy mình ngu ngốc vô cùng. Có quá nhiều điều anh muốn giải thích với cô nhưng anh không biết phải mở lời như thế nào. “Không phải vậy...”

Hoả Đình Đình cười khẩy: “Anh hỏi tôi tại sao bảy năm trước bỏ đi mà không nói tiếng nào? Tại sao anh không ngăn lại chính mình?” Hỏa Đình Đình giàn giụa nước mắt, nghẹn ngào hỏi anh.

“Lệ Chiến, tôi và anh, ai là người bỏ đi trước? Là tôi sao?”

Lòng Lệ Chiến chùng xuống, anh đau đớn nói: “Không... là anh.”

7. Chương 07 (hết)

Chương 7

Mọi người luôn nhận thấy Lệ Chiến và Hỏa Đình Đình có vướng mắc với nhau. Sau sự việc “cấp dưới mạo phạm cấp trên” ngoài bãi tập, họ càng chắc chắn quan hệ giữa hai người không hề đơn giản. Sau khi Lệ Chiến biết lý do Hỏa Đình Đình hận mình, anh buồn phiền vô cùng. Hỏa Đình Đình nhất định không cho anh cơ hội giải thích. Từ lúc đó Lệ Chiến biến thành một ông già khó tính. Ngoài Nhan Trạch Tích ra, không ai dám đến gần anh. Mà Nhan Trạch Tích lại không muốn để ý đến anh. Lần đầu tiên anh ta biết đàn ông nói nhiều còn đáng sợ hơn phụ nữ.

Lệ Chiến ôm một bụng ầm ức tìm Nhan Trạch Tích xả giận, anh mắng luôn cả Lệ Túc: “Mẹ kiếp, chắc kiếp trước mình nợ Lệ Túc! Nợ cả ả Mộc Văn, nên bây giờ hạnh phúc của anh đây mới hồng trong tay hai kẻ xấu xa đó!”

Nhan Trạch Tích nhún vai tỏ vẻ không có ý kiến, anh ta nghe Lê Chiến nói tiếp, “Trước kia, mình cũng giúp anh hai với Đường Tâm, nhưng Đường Tâm cùng lắm cũng chỉ làm loạn vặt vãnh. Không giống ả Mộc Văn thâm hiểm thích giả bộ thánh thiện. Mẹ nó chứ! Nhìn ả mà buồn nôn, chẳng trách ngày xưa Lê Túc cứ lẩn trốn!”

Lê Chiến dùng toàn lời lẽ ác độc đánh giá Mộc Văn, Nhan Trạch Tích phì cười: “Cậu ăn nói cho cẩn thận, không lại rước họa vào thân.”

Câu nhắc nhở này khiến Lê Chiến vô thức đưa mắt nhìn quanh như sợ Mộc Văn thần thông quảng đại gài người ở đây, “Cậu đừng dọa mình! Bộ thấy mình chưa đủ phiền sao?”

“Muốn nghe ý kiến của mình không?” Nhan Trạch Tích rót cho anh một cốc trà uống hạ hỏa, “Cậu đừng lo trách anh cậu và Mộc Văn. Dù chuyện này do họ gây ra nhưng cậu phải là người chịu trách nhiệm lớn nhất. Tạm thời không nhắc tới việc Hòa Đình Đình hiểu lầm cậu, cứ nói chuyện cậu bỏ người ta một mình trong khách sạn đi. Có mấy ai chịu nổi việc đêm đó? Cậu vừa quan hệ với người ta xong, lại vứt người ta nằm trèo queo ở đó. Lê Chiến, cậu tự cao tự đại quá mức. Cậu giẫm đạp lòng tự trọng của người ta nhưng lại bắt người ta ngoan ngoãn chờ cậu.”

“Tất cả đều tại mình, tại mình đáng trách. Mình cho rằng cô ấy sẽ trốn không thoát mình.” Lê Chiến thở dài sườn sượt.

Nhan Trạch Tích vỗ vai anh an ủi: “Bây giờ không phải lúc tự trách bản thân. Cậu phải nắm bắt cô ấy, đừng bỏ lỡ nữa.”

Lê Chiến gật đầu. Lê Chiến sợ làm ảnh hưởng đợt thi khảo sát chất lượng huấn luyện của Hỏa Đình Đình nên anh đành chịu đựng, ngầm tìm cách giải quyết triệt để vấn đề này.

Hoả Đình Đình không dám nghe Lê Chiến nói. Kể từ hôm đó, lòng Hỏa Đình Đình hết sức rối ren. Nhan Trạch Tích nói với cô: “Tôi không hiểu mấy về quá khứ của hai người. Nhưng từ khi tôi biết cậu ấy đến giờ, tôi chắc chắn trong lòng cậu ấy chỉ có duy nhất bóng hình của một cô gái. Cô gái đó là người bị cậu ấy bắt nạt từ bé đến lớn. Tôi nghĩ cô hiểu Lê Chiến hơn tôi. Lê Chiến từng nói thích cô, nhưng cô có bao giờ nghe chính miệng cậu ấy nói thích Mộc Văn không?”

...

Hoả Đình Đình không cách nào phản bác lại được.

Đúng là mọi người luôn đồn đại chuyện của Lê Chiến và Mộc Văn, nhưng Lê Chiến chưa từng nhắc nửa câu về Mộc Văn với cô.

Có rất nhiều mẩu chốt bông ủa về trong đầu cô, nhưng cô đều cố tình nén xuống.

Hỏa Đình Đình luôn tin tưởng một điều: Nếu một người đàn ông yêu một người phụ nữ, anh ta không thương cũng chiều cô gái đó. Tóm lại không phải kiểu như Lê Chiến, mỗi lần đều khiến cô cầu sống không được, cầu chết không xong.

Trải qua mấy tháng huấn luyện tàn khốc như địa ngục, cuối cùng cũng đến tuần thi khảo sát. Họ phải trải qua các môn: bắn súng, đấu tay đôi, chạy bộ, nhảy dù, dã ngoại sinh tồn, phản công, tự thoát thân,... Hỏa Đình Đình thuận lợi vượt qua từng môn. Thành tích của cô rất tốt khiến cấp trên khen ngợi liên tục. Cô cũng chính thức trở thành đội viên của “Dao bén”. Kiểm tra kết thúc nhưng huấn luyện thì không kết thúc. Đội trưởng Nhan Trạch Tích cho phép mọi người nghỉ ba ngày dưỡng sức.

Có điều kỳ nghỉ này chỉ dành cho đội viên mới, còn đội viên cũ vẫn huấn luyện như thường. Hỏa Đình Đình nghĩ đây là cơ hội tốt nhất để tránh Lê Chiến.

Cô đi suốt ba ngày, rồi mới quay lại doanh trại. Hỏa Đình Đình suy nghĩ đến nhiều chuyện từ nhỏ đến lớn của cô và Lê Chiến, phảng phất cơ thể cô có đang có hai luồng ý thức giằng xé nhau.

Khi Hỏa Đình Đình đến gần cổng doanh trại, một chiếc xe bất ngờ chạy tới cản lối đi của cô. Hỏa Đình Đình giật mình, không phải vì cái gì khác, mà là vì người lái xe.

Người đó chính là Mộc Văn.

Mộc Văn cười dịu dàng đi đến gần cô. Cô ta nhìn cô một lượt, “Đã lâu không gặp.”

“Tìm Lệ Chiến? Anh ta ở bên trong.” Hoả Đình Đình ghét cô ta nên giọng điệu chẳng chút thân thiện. Mộc Văn cũng không bận tâm, cô ta cười nói: “Không, mình đến tìm cậu. Mình được người ta nhờ tới giải thích một chuyện.”

Mộc Văn xoay người vẫy tay về phía chiếc xe. Cửa xe mở ra, một cậu bé nhảy xuống.

Hoả Đình Đình sững sờ. Cô nghệt mặt nhìn đứa bé chạy lại, kêu Mộc Văn một tiếng “Mẹ”, rồi dùng giọng nói non nớt ngửa đầu ngoan ngoãn gọi cô, “Thím út.”

Hoả Đình Đình bị đứa bé từ trên trời giáng xuống này dọa đến ngơ ngác. Cô không hề nghe thấy đứa bé gọi mình là gì, “Đây là...”

“Con trai mình - Lệ Nghiêu.” Mộc Văn mỉm cười, “Điều này đã đủ chứng minh mình không có gì với Lệ Chiến rồi chứ? Cậu còn định ghét bỏ Lệ Chiến không?”

Hoả Đình Đình nghẹn lời. Lúc này cô mới nhận ra Mộc Văn của hôm nay khác quá nhiều trước kia. Khuôn mặt của cô ta đã không còn nét dịu dàng yếu ớt, mà thay vào đó là vẻ khôn khéo, đảm đang. Còn đứa bé gọi cô ta là mẹ lại toát lên khí chất mềm mỏng y hệt cô ta ngày xưa.

Hỏa Đình Đình càng ngạc nhiên hơn khi cô ta cũng biết chuyện giữa cô và Lệ Chiến. Hỏa Đình Đình gượng gạo xoay đầu, cô vẫn cố chấp: “Con cậu họ Lệ, ai biết có phải cậu và Lệ Chiến lên lút sinh ra hay không?”

“Nó dám.”

Lần này một giọng nói lạnh như băng lại truyền ra từ trong xe. Hỏa Đình Đình vừa nghe thấy đã phát run. Đây là chính là người mà đám trẻ con trong đại viện không dám dây vào, là người đã dạy kèm cô học một thời gian, con trai thứ hai của Lệ gia - Lệ Túc.

Lệ Túc mặc quân phục bước xuống xe, tiến lại chỗ của Hỏa Đình Đình. Từ anh toát lên khí chất bức người hơn cả trước đây. Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn Hỏa Đình Đình, “Em yên tâm, anh cho nó mượn gan, nó cũng không dám động đến một sợi tóc của Mộc Văn.”

“Ba.” Cậu bé chạy lại chỗ Lệ Túc.

Lệ Túc không nhìn con trai, anh nhặt chiếc túi Hỏa Đình Đình đánh rơi đưa lại cho cô: “Lần sau nhớ gọi anh ba, chị ba.” Nói xong, anh bồng đứa bé ngồi vào trong xe.

Mộc Văn vỗ nhẹ khuôn mặt Hỏa Đình Đình, “Có một số việc mình khiến cậu hiểu lầm, mình xin lỗi. Nhưng bây giờ chưa phải lúc giải thích vì Lệ Chiến vẫn đang chờ cậu.” Cô ta dừng lại một chút, nở một nụ cười đầy ý tứ với Hỏa Đình Đình.

“Đình Đình, Lệ Chiến không phải chỉ chờ cậu có bảy năm thôi đâu.”

Hoả Đình Đình cảm thấy cổ họng mình đau xót. Bảy năm qua, cô không gặp gỡ bất kì ai trong Lệ gia, cũng rất hiếm về nhà. Cô không biết Mộc Văn và Lệ Túc đã đến với nhau. Hoá ra đứa trẻ đó là...

Họ vội vã tới, rồi vội vã đi. Trước sau cũng không đến năm phút.

Hỏa Đình Đình lặng người. Hồi lâu sau, cô mới trấn tĩnh, xoay người trông thấy Lệ Chiến không biết đã đứng phía sau cô từ lúc nào.

“Anh biết anh nói em sẽ không tin, vì vậy anh mới nhờ họ giải thích cho em. Anh với Mộc Văn không có gì hết. Anh chỉ là vật hy sinh trong cuộc chiến giữa người đàn bà xấu xa đó và anh ba. Tin đồn của anh và cô ta là do cô ta tự lan truyền. Con chó tiên nữ Mộc Văn là hồ ly tinh.” Lệ Chiến nhìn con mắt ửng đỏ của Hỏa Đình Đình, anh cắn răng hỏi cô, “Chúng ta biết nhau hơn hai mươi năm, em không cảm nhận được chút nào rằng anh yêu em sao?”

“Em cho rằng đó là ảo giác, là em tự đa tình. Anh chỉ trêu đùa em mà thôi.” Hỏa Đình Đình nghẹn ngào, “Đêm đó, em nhìn thấy tờ giấy anh đánh rơi. Trong đó Mộc Văn viết cô ta đã có thai. Nếu anh không tới, cô ta sẽ phá thai.” Bảy năm trước, khi anh vừa rời đi thì cô đã tỉnh dậy. Hỏa Đình Đình lên đi theo anh

đến nhà Mộc Văn. Cô thấy Mộc Văn sà vào lòng anh khóc nức nở, nên cô nghĩ tin đồn từ lâu giữa Lê Chiến và Mộc Văn là thật. Vì vậy, cô đã quyết định rời xa anh.

“Đó không phải con của anh!” Lê Chiến tức giận, anh hít sâu một hơi, “Ờ giấy đó cô ta viết cho Lê Túc. Đêm đó, Lê Túc phải thực hiện nhiệm vụ nên không thể đến được. Anh ấy nói cô ta muốn tự tử. Nếu cô ta có làm sao, anh ấy sẽ chôn anh theo cùng! Trước đó, anh từng giúp Mộc Văn giày vò anh ba. Anh ba nhỏ mọn ghi thù anh! Nếu đêm đó anh không đến, anh ấy sẽ tìm mọi cách khiến anh vĩnh viễn cũng không có được em! Em hiểu chưa? Cô bé ngốc!”

Lê Chiến kể hết mọi chuyện cho cô nghe. Cuối cùng, anh còn tức tối văng tục một câu. Vì tờ giấy đó mà Lê Túc với Mộc Văn cãi nhau to tiếng, đến mức Lê Túc còn lôi anh ra đánh một trận! Mẹ kiếp!

Hoả Đình Đình không ngờ sự thật lại đặc sắc như vậy: “Vậy tại sao anh đồng ý để Mộc Văn đồn thổi anh và cô ta có tình cảm?”

“Một là vì anh muốn biết trong lòng em có anh hay không. Hai là vì Mộc Văn uy hiếp anh.”

“Cô ta uy hiếp được anh cái gì? Mộc Văn lợi hại mấy cũng chỉ là một cô gái, lẽ nào anh đánh không lại cô ta?”

“Không phải anh đánh không lại, mà là anh không dám động đến cô ta. Em không biết đâu. Nếu hiểu rõ sẽ không tài nào coi cô ta như con gái. Ngộ nhỡ cô ta ra tay, anh không biết mình phải đợi mấy lần bảy năm nữa để có được em! Cô ta và Lê Túc đều cùng một giuộc! Đều là những kẻ nham hiểm!”

Hoả Đình Đình cũng hiểu được phần nào. Lê Chiến càng nói, cô càng nhận ra Mộc Văn là người thâm sâu khó lường, càng tự trách mình từng coi cô ta là một cô gái yếu đuối.

Đời này chuyện khiến Lê Chiến hối hận nhất là ngồi chung thuyền với Mộc Văn. Nhưng khi anh thấy Hỏa Đình Đình ở trước mắt, mọi việc đều trở nên vô nghĩa. Lê Chiến ôm chặt Hỏa Đình Đình vào lòng, anh sợ cô sẽ trốn đi lần nữa, biến mất trong thế giới của anh.

“Anh hai anh nói, đối thủ đáng sợ nhất của đàn ông là người phụ nữ anh ta yêu. Kết cục của người đàn ông đó chỉ có vồn vẹn hai chữ: Thê thảm. Lê Túc chính là ví dụ điển hình. Anh không muốn giống như vậy. Nhưng Đình Đình, anh chịu thua, em đừng bỏ rơi anh nữa. Anh không thể chịu đựng nổi. Lỡ một ngày nào đó anh lén chui vào kí túc xá của em rồi bị phát hiện, cuộc đời quân nhân của anh coi như đi tong.”

Lời Lê Chiến khiến lòng Hỏa Đình Đình mềm nhũn, vòm ngực ấm áp của anh hòa tan trái tim cô, “Cũng hay mà, chẳng phải anh ghét làm quân nhân à? Để không đến học viện quân sự, anh ngỗ ngược cãi ba anh không biết bao nhiêu lần.”

“Đó là do anh không nỡ xa em.”

Hoả Đình Đình ngó ra. Cuối cùng cô cũng nhận được đáp án quý rồi cô suốt bao năm qua. Khóe miệng của cô cong lên, “Thì ra khi đó anh đã động lòng với em.”

Đã lâu lắm rồi cô mới cười như thế này. Lê Chiến cảm thấy nụ cười của cô như ánh mặt trời nóng bỏng chiếu tan bóng đêm u ám ngày đông. Biết bao tình cảm dâng trào mãnh liệt trong lòng anh. Anh nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Không, rất lâu rất lâu trước đó, anh đã động lòng với em...”

Lê Chiến không chờ nổi để nói hết mọi thứ. Anh cúi đầu lưu lại nụ hôn đầu tiên sau bảy năm cách biệt.

Nếu một người đàn ông luôn bắt nạt bạn, mỗi lần đều khiến bạn cầu chết không được, cầu chết không xong, thì đó là vì anh ta quá yêu bạn.

Đám bạn gái Lê Chiến quen trước kia chỉ là quân cờ trong kế hoạch của Mộc Văn. Cô ta hy sinh nhiều người cũng chỉ để lọt vào trái tim cứng rắn của Lê Túc.

Nam nữ khi yêu đều như một cuộc chiến trầm lặng không mùi thuốc súng. Nếu đối thủ đáng giá, vậy hãy dùng cảm tuyên chiến đến cùng.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chien-hoa>